

Kapitola první: Sbohem léto!

Události z předešlého měsíce nedaly Radce Mayrové spát – předávkování jejího syna Christophera, které se nakonec ukázalo býti pokus o vraždu; zavření ho na odvykačce; pak tu byla ještě ta záležitost s magickým trestem, a nakonec se rozhodl odcestovat na prázdniny. Nevěděla o něm už pár týdnů a radši ho nechala na pokoji, nesnažila se ho kontaktovat. Už to, že ho nechala zavřít do léčebny, jí snížilo šanci na to se s ním více sblížit.

Být rodičem poločaroděje nebylo vůbec snadné, zvláště když to byl puberták. Minulý měsíc mu bylo devatenáct. *Ještě rok a všechno by se mohlo dát do pořádku konečně*, říkala si teď. Jelikož se jí téměř s ničím nesvěřoval – kvůli dohodě před dvaceti lety byla radši, protože by jí tím akorát porušila –, jediná osoba, která jí mohla sdělit, co se momentálně (celkově) děje s jejím synem, byla její dobrá kamarádka Rita Malinová, kartářka. Skoro deset let se věnovala ezoterice, věštění, energiím a dalším věcem spojující duchovno. Bydlela v Rovenovicích. Radka za ní čas od času chodila si ulevit, vypovídat se.

To odpoledne bylo deset minut po páté hodině a nad Rovenovicemi se zatahovala mračna. V dáli se blýskalo a chvílemi se ozývaly hromy. *„Dneska čekejte horko, kolem třiceti dvou stupňů ve stínu. K večeru nám to ale všechno spláchne bouřka, která se žene od východu, takže si nezapomeňte zajistit všechny věci, ať je později nemusíte hledat po okolí.“* Zněla předpověď pro dnešní letní den.

Rita u sebe doma měla zapnutou klimatizaci, aby se její návštěvy cítily příjemně při konzultacích. Měla to jako vedlejší příjem. Radka seděla v pohodlném křesle naproti Ritě, jež míchala tarotové karty. Myslela na Christophera a na jeho momentální situaci.

Radka jako vždy netrpělivě čekala, co nového se dozví. Dosud to totiž nebyly zrovna dobré zprávy. Vypadla karta.

„Trojka pohárů,“ sdělila Rita. *„Říkala jsi, že Christopher cestuje a tato karta to potvrzuje. Dále mi vypadla Šestka pohárů. Kamarádi, vzpomínky... Nemusíš mít strach, drahoušku. Užívá si prázdniny, jako každý jiný teenager.“* Zahleděla se do prázdna a ucítila alkohol a měla mžitky před očima. Nic jí nebylo, jen zachytávala Christopherovy energie.

„Oslavy, alkohol... Znáš to sama,“ pousmála se na Radku. Té se trochu ulevilo. Byla ráda, že Rita neříkala nic o drogách. Doufala, že mu tam zase nikdo nic nehodí do pití.

„*Snažím se—*“ kartářka se zahleděla do neznáma. Kmitala očima po místnosti. Na chvíli je zavřela a koncentrovala. Radka ucítila podivné šimrání v břiše. Trochu se jí udělalo nevolno. Ustrkla si ledového čaje s ledem a bez mrknutí sledovala Ritu.

„*Nedokážu ho pořádně přečíst. Je zahalen temnotou. Něco tam ale je, jenže je to schované,*“ zamračila se. Napila se čaje. „*Koukneme, co tam bude mít v blízké budoucnosti.*“

Sebrala vypadlé karty a začala je míchat.

„*Čeká ho hodně učení,*“ řekla Radka. „*Má magickou podmínku a do příštího léta musí splnit nějakou určitou magickou úroveň nebo co. Pak ho čeká taky maturita. Do toho všechno tohle...*“

„*O to bych si obavy nedělala. Vidíš?*“ Rita ji ukázala kartu *Eso mečů*, která vypadla na stůl. „*A na spodku je Šestka holí, což znamená vítězství... Neříkám, že to bude snadné. Hodně práce ho čeká, to vidím. Na konci se ale dočká úspěchu.*“ Sebrala kartu a dala ji zpět do balíčku. „*Podíváme se do konce roku.*“ Vzala jiný balíček, zamíchala a vyložila si tři karty na stůl.

Radce se tato ilustrace karet velmi líbila. Na druhou stranu z nich ale měla někdy strach. Strach z budoucnosti. Co tam zase jejímu synovi vyjde? Co mu karty předpoví? Další pokus o vraždu? Útrapy? Zlomené srdce? Měla sucho v ústech, musela se napít.

„*Zvláštní,*“ zamyslela se Rita. Měla krátké hnědé kudrnaté vlasy. Její modré oči se zahleděly do karet. Ukazováčkem a palcem si mačkala bradu a špulila rty.

Upravila si fialový hedvábný kardigan přehozený přes ramena, napila se ledového čaje a odkašlala si. „*Většinou si vyložím rovnou na tři karty, když mi to tam nahoře řeknou. Všechny tři obvykle vypovídají o jedné události, době nebo člověku, ale teď je to podivné. Vidím tady tři karty a cítím tři úplně jiné energie. Ty karty nenavazují na sebe, každá vypovídá o něčem jiném.*“ Odložila balíček karet a vzala si jiný. „*Karta Deset holí mi ukazuje celkovou situaci. Tíha a starosti. Vidím odborná slova, neznámá slova, knihy... Táhne se to s ním celou dobu a necítím, že by to mělo přestat...*“

Radka byla opět v rozpacích. Napila se. Zase špatné zprávy. Chtěla, aby byl její syn volný. Volný od toho všeho, od magie, starostí, prostě celkově. Aby se mohl nadechnout a s klidem říct: „*Nic mě netrápí, mami.*“ Jenom tuhle jednu větu, aby mohl říct. To slovo vyřčené jeho hlasem: „*Mami.*“ Nic víc si tak moc nepřála. Temnota? Co tím Rita myslela? Bude snad zlý nebo co? Naštvaný to ano. Rozmrzelý, nepříjemný, arogantní... To všechno by to mohlo znamenat. Ovšem v magickém světě může mít *temnota* mnoho významů.

„Eso pohárů uprostřed. Energie jeho srdce. Někoho potká, někoho výjimečného. Něco tam ale nesedí, něco tam bude špatně. Na to se podíváme.“ Pohlédla a nervózní Radku. *„Všechno to z těch karet vytáhneme, drahoušku, nemusíš mít strach.“* Stiskla její ruku. *„Jako třetí tu je opět Eso pohárů. Zjištění, pravda... Něco vyjde najevo.“*

„To bude pravda o jeho osudu. Florian mu to chce říct, až mu bude dvacet. Nevím, jak to přijme.“

„Na to si pak můžeme vyložit karty, než mu těch dvacet bude.“ Dvakrát ji poklepala na ruku a začala míchat karty. Klarifikovala Desítku holí. *„Hvězda mi vypadla obráceně. Bude to trvat. Kolo štěstí také vypadlo obráceně, žádná změna. Tady to ještě pořád budou ty starosti – se školou, s magií. Tady to Eso pohárů vypadá dobře, ale podíváme se, co tam je pod tím schované... Pětka holí, Sedmička holí, Dvojka pohárů...“* Napila se. *„Cítím z toho, že tomu bude bránit. Nebude mít prostor na lásku v sobě. Nemyslí si, že by toho měl být hoden.“*

„A koho potká?“ zeptala se Radka. *„Dokážeš to z toho poznat?“*

Rita se zamyslela a promnula si spánky. *„Anglický jazyk. Vidím anglický jazyk a svaly. Mužské svaly. To bude pěkná postava a zadek taky bude stát za to.“* Zasmála se, až si chrochtla jako malý prasátko. Radku to rozesmálo a na moment to v ní uvolnilo napětí, se kterým vešla do bytu kartářky. Vnitřní stres ale pociťovala pořád i Rita to z ní cítila.

„Může to souviset s tou tíhou, prostě na to nebude mít čas poznávat někoho, když už jenom toho učení bude dost. Kurva a zrovna takovej pěkněj kousek.“ Odfrkla si. *„Ale bude se mu líbit. Nějaká komunikace tam bude,“* ukázala kartu Páže pohárů, co jí vypadla při míchání. *„Nebude to nic velkého, ale zase to nebude NIC.“*

Radka se ani nedivila, že by se bránil lásce, poté, co si zažil posledně s tou rakouskou holkou, Laurou. Pamatovala si její jméno, i když ji nikdy nepoznala. Její syn o ní občas mluvil – když zrovna spolu mluvili. Věděla jen, že bydlí v Linci, chodí spolu do školy a pak, že ho s někým podvedla. Tenkrát jí její instinkt radil dobře, že to *nevyjde*. Nechtěla Christopherovi ale nic říkat, protože by se na ni naštval, že mu nepřeje nic dobrého. Nakonec se tenkrát stejně chytli kvůli něčemu jinému.

Rita se přesunula na třetí kartu – Eso mečů. *„Rodina, rodina... Pořád slyším slovo ,rodina‘ jakoby... Něco se vyjasní nebo stane. ‚Život‘ se asi uzavře... Karta Svět. Něco se uzavře v rodině. Nějaký cyklus. Možná to nepříjemné období, které musíte snášet. Bude tam ale i něco jiného, protože v hlavě vidím dopis. Christopher si čte nějaký dopis a šťastný z toho nebude.“*

„Může se to týkat školy nebo magie?“ zeptala se Radka.

„Nemyslím si,“ zakroutila hlavou. „Něco v rodině. Jakože pořád vidím to slovo ,rodina‘, víš zlato moje. Na spodku balíčku je Čtyřka mečů a Poustevník. Nějaká pauza, odebrání se stranou. Něco–“

Zavřela oči a koncentrovala se. Hledala v těchto energiích bližší informace.

„Nechce se mi to ukázat,“ zamračila se. Opět míchala karty.

„Stop!“ řekla a odložila balíček. „Nemám to vědět. Nemám to zjišťovat. To mi přišlo zhora... Promiň, miláčku, ale víc ti bohužel říci nemohu.“

„Tak to je škoda,“ Radka pokrčila rameny. „To mi to teď bude pořád vrtat hlavou.“

„Víš, co? Pojd’ za mnou.“ Rita se zvedla a pobídla Radku. Její místnost na věštění byla vyzdobena všemi možnými svíčkami, krystaly. Podél zdí byly police s knihami, ať už detektivní romány, romantika, ezoterika nebo kuchařky. Na podlaze měla červený koberec, který byl velmi příjemný na dotek. Chodily po něm bosa, protože přece jenom bylo léto.

Sedli si naproti sobě na polštáře a Rita zapálila tři červené svíčky mezi nimi na dřevěném dekorativním tácu. *„Dáme si teď několika minutovou meditaci a já ti pomohu ze sebe dostat ten stres, pomůžu ti se uvolnit a vytvořit si v sobě tak vnitřní klid. A ZNOVU ti říkám, že o Christophera se nemusíš bát.“* Na moment se odmlčela. *„Říkám ti to vlastně pokaždé, když jsi tady.“*

„Já vím, jen–“

„Šš,“ přerušila ji a pokývla hlavou. „Já vím...“

Rukou ji přejela po obličeji a Radka zavřela oči a soustředila se na pokyny její kartářky, zatímco její syn byl kdoví kde.

Roger van Tassel – otec Erika a Dominika – se znal s Witter von Anstettenovými od doby, kdy se Florian dostal na místní univerzitu. Po studiích Florian nastoupil do místní korporace RAVERO Corp., kde občas spolupracoval s Rogerem. Oba dva byli „ajťáci“ a když konečně smrtelníci vymysleli dotykové telefony, mohli vytvářet různé magické aplikace jen tak pro zábavu.

Většina z nich byla zakázána Úřadem pro čarodějnické vzdělávání, jelikož čarodějům usnadňovala studie a stávali se tak více línými, než bylo vůbec možné. Jejich poslední vytvořená aplikace byla na cestování časem. Čarodějům, kteří ovládali Chronokinezi, byla

k ničemu, jelikož se oni sami mohli pohybovat časem tam i zpět (Například sám Florian. Byla ale pravidla, stanovená Úřady, ohledně cestování v čase.). Nehledali za tím možnost výdělků, bylo to jen pro zábavu. „*Stejně nám to Úřady zase seberou,*“ řekl Roger. Nosil plnovous a měl delší vlasy stažené gumičkou do drdolu. Jeho oblíbený domácí oděv byly dospělácké dupačky, ve kterých hrozně rád chodil naostro, ale jeho žena mu to zakázala.

Rogerova postava byla mírně atletická – jak je známo v čarodějnickém světě: „*Cvičení mysli a emocí je pro čaroděje stejné jako pro smrtelníka cvičení v posilovně.*“ O čaroději s atletickou postavou je zcela jasné, že má dokonale vycvičenou mysl a umí ovládat své emoce. O tlustých čarodějích se ví, že umí jen základní kouzla, jsou líní vůbec se zabírat nějakým cvičením mysli či ovládání emocí – zkrátka jsou psychicky i emočně nestabilní.

V magickém světě do nedávna nebylo možné najít fitness centrum nebo posilovnu – to vymysleli až smrtelníci. Jak pravil jednou jeden čaroděj: „*Čistá mysl znamená silné tělo, silná mysl představuje velké svaly a temná mysl má stále ještě naději.*“

Florian přišel k van Tasselovým pozdě odpoledne. U dveří ho přivítala paní Wienerová, která už měla téměř měsíc před porodem. „*Dobré odpoledne, paní Wienerová. Koukám, že dvojčata už pomalu klepou na dveře.*“ Pousmál se, ale vůbec mu to nepřišlo vtipné, když viděl, jak má služebná oteklé nohy, tak, že musí nosit obyčejné pantofle.

„*Zdravím, pane Witter von Anstetten, konečně už s tím také půjdu marodit. Ti kluci už jsou velmi těžcí.*“ Pohládla si břicho, poslala Floriana do pracovny a pomalu se kymácela do kuchyně.

„*Rogere, ta tvoje služebná ti za chvíli vyhodí ty svoje děti na podlahu. Pošli jí radši domu... Už máš za ní náhradu?*“ Florian ani nepozdravil a hned si sedl na Rogerovo stůl. Zarazil se, když zaznamenal, že má na sobě zase ty dupačky. „*Už zase? Vždyť chceme testovat—*“

„*Vím, že chceme testovat tu aplikaci, jen mi dej chvíli,*“ Roger seděl za stolem a na počítači hrál solitaire online na čas. Očima kmital po obrazovce a pod stolem klepal levou nohou.

„*Ty sis zkrátil vousy?*“ divil se Florian a více se k němu nahnul, až malém sjel ze stolu.

„*Ne! Ten hajzl to dokončil dřív!*“ vyjekl Roger. Bouchl do klávesnice. „*Nějakej dvacetiletý—*“

„*To nech být, porazíš ho příště,*“ mávl rukou. „*Co ty vousy?*“

„Je horko, musel jsem to zkrátit,“ pohládl si strniště na bradě. „Nicméně, podařilo se mi zvětšit vzdálenost až na pět metrů. A tentokrát to bude brát jen živé organismy... Ne jako minule, jak jsme přestěhovali polovinu garáže do dvacátého století.“

Florian se zasmál při vzpomínce na předešlý pokus o cestování do minulosti pomocí mobilní aplikace. Ve směr to nebylo až zase tak srandovní, když tam s nimi cestovala i polovina Rogerova Rolls-Royce Phantomu – konkrétně zadní sedačky a kufr. Naštěstí po návratu zpět to Florian opravil, zatímco Roger měl slušný náběh na hysterický záchvat. To auto bylo pro něho jako dítě. Dosud ho nepůjčil nikomu z rodiny a měl na něj vržené alarmové kouzlo.

Erik s Christopherem si ho jednou chtěli půjčit bez dovolení. To neměli dělat. Alarmové kouzlo jim málem roztrhlo ušní bubínky a jako dodatek k tomuto zabezpečení se v garáži zničehonic objevil slzný plyn. Brečeli jako puberťačky u romantického filmu. Erikův bratr, Dominik, si je tenkrát natočil, když na sebe pokřikovali se slzami v očích před garáží. Měl z toho hroznou srandu. Jim ale do smíchu moc nebylo.

Roger otevřel aplikaci. *„Kam to bude, pane?“*

„Dej to jenom o pár dní,“ řekl nervózně. „Nechci mít oplejtačky s úřady.“

„Prosím tě, minule vůbec nepřišly na to, že jsme byli v roce 1930.“

„Za což jsem velmi vděčný, ale nebudu riskovat... Stačí, že můj syn má čarodějnickou podmínku. Nechci—“

„Nemusíš mít strach, kamaráde,“ ujistil ho Roger. „Tahle cesta nikoho v žádné časové linii neovlivní.“

Klepání na dveře přerušilo jejich rozhovor. Paní Wienerová, spíše nejdříve její břicho a pak ona sama. *„Pane Rogere, jídelní stůl je už prostřený k večeři a kuchařka přijede kolem půl sedmé.“* Opřela se o kliku a zhluboka se nadechla a vydechla. Byla utahaná, bolely jí nohy, nemluvě o zádech. Chvílema si vyčítala, že si nenechala napsat rizikové těhotenství už před pár měsíci.

„Paní Wienerová, vypadáte hodně unaveně. Chcete odvézt domů?“ Roger k ní šel ke dveřím.

„Už jsem si zavolala taxíka, měl by tu být každou chvíli. Děkuji.“

„Dobře a nechte si už napsat tu neschopenku.“ Odvětil a zavřel za ní dveře. Napadlo ho vzít jeho společníka do doby, kdy se narodil. 1972. Požadovaný rok nastavil v aplikaci – den a měsíc nechal vygenerovat.

Florian řekl, že by si Roger mohl aspoň přeměnit oblečení a necestovat v dupačkách, ale pozitivní odpovědi ne nedočkal, naopak si ještě vyčaroval lízátko a strčil ho do pusy. Stiskem START se ozvalo nepříjemné zaskřípání – něco jako když se vidličkou přejede po talíři a k tomu pomalu praská sklo – zvuk zakřívování časoprostoru. Za pár sekund zmizeli.

Po těžké party, zvané *Sbohem léto 2011*, plné alkoholu a kdoví čeho ještě, se Christopher probudil na podlaze v koupelně. Na sobě pouze kalhoty a boty. Pomalu se zvedl a viděl, že celá koupelna je zdevastovaná. Všude rozházené skleničky, lahve od piva a tvrdého alkoholu, rozházené dámské spodní prádlo a tu a tam se na podlaze válely žetony z pokeru. Vůbec si nepamatoval, že by tu předešlý večer byl.

Chvíli seděl na zemi a díval se kolem sebe, když v tom za sebou uslyšel podivné funění. Otočil se a zaostřil. Pro jistotu si oči promnul a podíval se znova. Za ním ležel velký lev a zřejmě byl v bezvědomí, protože se ani nepohnul, i když do něj šťouchl.

Jelikož byl ještě v deliriu, nepřipadalo mu to nijak zvláštní a pomalu se postavil na nohy. Koukal kolem sebe, zda náhodou nenajde své tričko, ale lev ho přerušil, když sebou cuknul, zavrčel a zase byl mimo. „*Ten je zdrogovanej.*“ Řekl si pro sebe a hledal dveře. Na druhém konci místnosti byla velká vířivka plná vody a v ní na hladině plavalo něco velkého. Přešel blíže, aby to mohl více prozkoumat a najednou se zarazil, když viděl tělo ženy, oblečené pouze v plavkách obličejem pod hladinou.

Nevěřicně na ní hleděl a klekl si na okraj vířivky. Chtěl zkontrolovat, zda je vůbec naživu, ale uslyšel vrčení a rychle se otočil směrem na ležícího lva, který byl vzhůru a koukal na něho. Zpanikařil, rychle se zvedl a spěchal ke dveřím. Pomalu je otevřel a proklouzl ven. „*A do prdele! Co se tu dělo?*“ zvolal, když viděl obývací téměř ve stejném stavu, jako byla koupelna.

Najednou mu to připomnělo pokoj, ve kterém byl s dalšími třemi kluky, když v sedmé třídě na základní škole byli na lyžařském kurzu. Tenkrát soutěžili s protějším pokojem o cenu nejhůře uklizeného pokoje. Učitelé každý den obcházeli pokoje a bodovali stav od jedné do deseti. Jejich pokoj dostával nižší a nižší hodnocení, stejné hodnocení dostával i protější pokoj, takže skóre bylo vyrovnané. Předposlední den se kluci rozhodli tu „cenu“ vyhrát a všude po pokoji rozházeli oblečení jak čisté, tak špinavé. Stejnou věc udělali i v protějším pokoji, kde obdrželi tři body a Christopher s klukama dostali dva body, načež si ten den večer převzali

diplom „největší špína kurzu“. Radku tenkrát málem ranila mrtvice, když jí doma diplom hrdě ukazoval. Čekal pochvalu, ale místo toho si musel uklidit svůj pokoj.

Rozhlížel se po obývacím, ale zase nemohl najít ani jednu vzpomínku na tuto místnost. Přešel doprostřed místnosti ke kulečníku, kde ležel Erikův otevřený notebook a za ním bezdrátové reproduktory. Zkoušel ho zapnout, ale byl vybitý. Díky otevřeným oknům se tam dalo dýchat, což bylo celkem příjemné pro jeho rozbouřený žaludek. Dokonce, i když pod jedním oknem uviděl na zemi zvratky. Otočil se a na gauči viděl ležet Erika do pasu přikrytého dekou. Před pohovkou ležel převrácený konferenční stůl a na šedém koberci pod ním velká skvrna od červeného vína, dále rozházené arašídové chipsy. V další části pokoje se na podlaze válelo peří z polštářů, což znamenalo jedno, polštářovou bitku.

„Eriku...? Brácho!“ klekl si ke gauči.

Erik sebou cuknul a vytřeštil oči. *„Co to...“* zaraženě koukal na Christophera. *„Co to děláš? Co mě budíš?“*

„Eriku? Kde to jsme?“ zeptal se ho zmateně.

„Brácho, jsem v Římě, kde jinde,“ odpověděl nechápavě Erik.

„Zajímalo by mně, v jakém hotelu, když tenhle pokoj není ten, ve kterém jsme včera byli.“

„Ty vole,“ rozhlédl se Erik, *„tohle není náš pokoj!“*

„Nechci tě nijak stresovat, ale v koupelně na podlaze leží lev a ve vřítku plave mrtvola nějaký ženský.“ Christopher chytl deku, zvedl se a strhnul ji z Erika, *„vstávej, budeme muset odtud asi rychle vypadnout.“*

V tom tam Erik ležel celý nahý, *„ty vole, kde mám věci?“*

„Spíš, kde to vůbec jsme!“ Christopher se podíval skrz otevřené okno, a když se mu konečně podařilo pořádně rozlepit oči a zaostřit, uviděl Eiffelovu věž. *„Eiffelovka?“* řekl překvapeně, *„co děláme ve Francii?“*

Erik zvedl z podlahy spodní prádlo, a když jej rozevřel, zjistil, že to jsou dámské krajkové kalhotky, *„to asi nebude moje. Co jsi říkal?“*

„Ty vole, pojď se podívat!“ zdůraznil a ukázal ven.

„Hej, kámo, vážně je to Eiffelovka, a kde jsou ostatní vůbec?“

Oba byli dost zmatení, jelikož ještě včera byli v Římě, kde měli být další dva dny, než se vrátí zpátky domů. Christopher si vybavil hotel a pokoj, kde chtěli popít, ale očividně přepálili začátek, jelikož si nic nepamatují a skončili v Paříži.

Z vedlejšího pokoje uslyšeli rachot a řinčení skla. Erik, stále nahý, se zděsil a rychle přeběhl ke krbu. Vzal do ruky pohrabáč a napřáhnutý šel ke dveřím.

„Co to děláš?“ ptal se ho Christopher.

„Ty neslyšíš ten rachot vedle? Co když je to zloděj...“

„Jsme asi ve dvacátém patře, jak by se tam dostal? Oknem?“ Christopher si poklepal na čelo. V klidu šel kokem kulečníku, aby se podíval, kdo tam způsobuje hluk. *„Může to být Phillip nebo David.“*

Najednou se ve dveřích objevil Phillip. Jeho na ramena dlouhé rozčuchané vlasy svědčili o tom, že před pár sekundami přišel k sobě. Oči měl stále zalepené, panenky tak malé, že nebyly pomalu ani vidět a zmačkané sako, co měl na sobě, sundal, jelikož měl návaly z kocoviny a taky protože venku mohlo být tak kolem třiceti stupňů. *„Ty krávo, takovýhle výpadek jsem snad v životě neměl... Kde to jsme?“*

„Ve Francii a zdá se, že nikdo z nás neví, jak jsme se sem dostali,“ odpověděl Christopher a procházel se po místnosti. Erik odložil pohrabáč zpět ke krbu a pokračoval v hledání svého spodního prádla. Za Phillipem vyšla ze dveří slečna v krajkovém spodním prádle a dala mu pusku na tvář. Erik rychle sáhl po polštáři, co ležel na gauči a zakryl si rozkrok. Slečna ho sjela pohledem a mrkla na něho. Poté něco řekla Phillipovi francouzsky, vzala si na sebe dlouhý plášť a odešla pryč.

„Sakra to byla kost,“ řekl Phillip. *„Zrzavý kudrnatý vlasy a dlouhý nohy, to je moje... Co říkala?“*

„Že už tě nikdy nechce vidět,“ vymyslel si Christopher.

„Cože? To sis vymyslel!“ Phillip odmítavě kroutil hlavou. *„Co říkala?“*

„Jak to mám vědět? Neposlouchal jsem jí...“

„Konečně!“ Erik našel modré boxerky, odhodil polštář a oblékl si je. Phillip si sundal kravatu, hodil ji na kulečník a pokoušel se zprovoznit notebooku. *„Do prdele, nefunguje to. Kde mám mobil?“* Prohledal si kapsy u kalhot i u saka, ale nikde ho nenašel.

„Tohle bude trvat pěkně dlouho, než to uklidíme,“ Christopher začal sbírat prázdné lahve z podlahy a dával je na kulečník. Dělal mu to docela potíže, protože pokaždé, když se sklonil, mu do hlavy vjela nesnesitelná bolest. Měl pocit, jako by mu měla explodovat.

„Máte přece magii, ne?“ navrhl Phillip.

„Já nebudu riskovat čarování, když jsem v tomhle stavu,“ Erik se chytil za hlavu a hledal mobil kolem gauče. *„Ale zkusíme tu novou aplikaci.“*

„Nebo zavoláme pokojovou službu,“ Christopher položil lahve na kulečník a rozhlížel se po hotelovém telefonu, *„teda, já zavolám, když jsem jedinej, kdo tu mluví francouzsky.“*

„Počkej!“ zastavil ho Erik. *„Nemůžeš sem jen tak zavolat pokojovou službu. Zřejmě nebudou nadšení, že mají v koupelně lva a mrtvolu. To zaprvé a zadruhé, nejsem si jistý, že tu vůbec můžeme být. Máme to vůbec zaplacený?“*

„Tak se jich musíme nejdřív zbavit,“ Phillip našel v kapse svoji gumičku a udělal si na hlavě drdol. *„Kde je vůbec David? Byl s námi, ne?“*

„V koupelně jsem ho neviděl. Možná, že byl s tebou v ložnici?“ Christopher šel pomalu do dřepu, aby sebral další lahve a nevybouchla mu přitom hlava. Kocovinu měli všichni opravdu hroznou. Divili se, že po takové party neskončili s otravou v nemocnici.

„Ne-ne, viděl jsem tam jenom tu ku-slečnu. Nenechali jsme ho náhodou v Itálii? Sakra, já si nic nepamatuju,“ Phillip si zakryl oči a snažil se o nějakou vzpomínku. Erik spatřil na zemi napájecí kabel k notebooku zastrčený v zásuvce. *„Hele nabíječka,“* vzal počítač z kulečníku, sedl si s ním na zem ke zdi a připojil k síti. Kluci si sedli vedle něho a čekali, až se notebook načte.

„Prosím, ať tam nejsou žádný videa,“ modlil se tiše Christopher. Už tak byl nervózní z toho, že je v koupelně mrtvola a že s tím má možná co dočinění, když se tam probudil. Další starost mu dělalo to zvíře, co tam bylo taky. *„Možná, že ten lev je David, možná jsem ho v něj proměnil... Dlouho jsem nic neproměnil... Naposled toho dementa, co jsem s ním měl roztržku v tom baru, jsem proměnil v myš a hodil ho hadovi ve zverimexu, trochu se ztratil v myšlenkách a nevnímal, že notebook se konečně načetl.“*

„Do prdele, já vypadám,“ lekl se Erik, když se přihlásil a viděl sebe na monitoru, protože byla zapnutá webkamera. Zavřel okénko a hned se tam objevilo jiné okénko s hudbou. *„Co to je za gayský písničky?“*

„Ty se divíš, když je tam navolený milénium,“ řekl Christopher. *„Koukni, jestli tam náhodou není nahrané video a pevně doufám, že není.“*

„Je tu nějaký soubor.“

„A do prdele...“ dal si Christopher ruku na čelo.

„Nějaká písnička.“

„Uf!“ oddechl si.

„Ale tady je nějaké video.“

„A do prdele...“ znovu si dal ruku na čelo.

Erik otevřel soubor a Phillip si klekl vedle něho, aby lépe viděl na obrazovku. Christopher radši odvrátil pohled, jelikož nechtěl vidět, co tam je nahraného. Video se spustilo, načež se všichni lekli, protože byl notebook moc nahlas.

„Kurva, ber ohledy na ty, co mají kocovinu!“ zakřičel Christopher a zacpal si uši, zatímco to Erik ztišil. *„Je to nahlas stejně jako to světlo venku!“*

„Eriku, hezky si to rozdáváš s tou kurvou,“ poplácal ho Phillip na rameni, když sledovali nahrávku Erika s jednou ze slečen.

„Cože?“ Christopher se rychle podíval na monitor. *„Fakt že ji tam naráží a ona u toho docela řve.“*

„Fajn, tak dost,“ Erik posunul nahrávku na místo, kdy zmizeli ze záběru. *„Hele, tady je David.“*

Na videu byl David, jak jde klikatě směrem do koupelny a chvíli po něm tam jde Christopher s dívkou, jejíž tělo plave na hladině vířivky. Po Phillipovi není na videu ani vidu ani slechu. Po zbytek nahrávky bylo slyšet pouze Erikovo a dívky sténání. Netrvalo to příliš dlouho, protože notebook už byl očividně vybitý, když nahrávka měla necelých deset minut.

„Já jí musel zabít,“ poznamenal Christopher. *„Ale co David?“*

„Říkal jsi, že je tam lev. Třeba jsi ho v něj proměnil,“ navrhl Erik.

„Je to možný, ale já nepoužívám magii, když jsem ožralej.“

„Těžko se asi proměnil sám...“ řekl Phillip.

„Počkej,“ vzpomněl si Christopher. *„Byl s námi přece ještě Marcus.“*

Marcus Müller, jejich kamarád z gymnázia, kde se moc nezdržoval, jelikož měl kvůli práci individuální program ve škole stejně jako Christopher. Jenže Marcus ho měl proto, že mu zemřeli rodiče a žil u svého dědy, který sice dostával v důchodu větší obnos peněz, ale většinu propil v hospodě nebo prohrál v kartách. Proto si Marcus musel najít práci na částečný úvazek, aby měl ke svému malému „kapesnému“ něco navíc.

Marcus se moc na veřejnosti neukazoval, protože byl buď v práci, nebo ve škole, a když měl volno, tak ho věnoval samostudiu. Měl ovšem problém s alkoholem. Nebyl sice ten typ, co pije denně, ale spíše ten typ, že když jde pít, tak už to stojí za to. A podle historek, co se o něm povídaly, se občas lidé divili, že ještě vůbec žije.

„Třeba je on ten lev,“ řekl Phillip.

„Marcus není čaroděj!“ Erik mávl rukou.

„Vážně?“ divil se Phillip. „Při všem, co dělá, se mi zdá, že musí být... Třeba, jak se jednou ožral a pokusil se dovolat ruskému prezidentovi, a když mu to nevyšlo, rozhodl se, že tam doletí. Divím se, jak se vůbec dostal do letadla.“

„Jo,“ zasmál se Erik. „To jsem slyšel, a když vystřízlivěl, zjistil, že doletěl do Estonska a nemohl se vrátit, protože zbytek peněz prochlastal na letišti... Trvalo mu týden, než se vrátil zpět do Lince. Mezitím po něm bylo vyhlášeno pátrání a bylo ukončeno až týden po jeho návratu, protože, nevím proč, se nechal dobrovolně hospitalizovat a je prostě nenapadlo ho hledat v nemocnici.“

„Prej poznal svůj ksicht v televizi a šel se sám přihlásit na policii,“ dodal Christopher.

„No, ale jestli je on ten lev, tak co budeme dělat?“ zeptal se Phillip.

„Proměníme ho zpátky a vymažeme mu paměť,“ odpověděl Christopher.

„Musíme najít ten můj mobil,“ přerušil je Erik.

„Pracuje se na tom,“ Christopher zavřel oči. Zvedl ruku, otevřel dlaň a v ní se mu pomocí modrých jisker objevily čtyři mobily, z nichž jeden byl mokrý. „Co to je? Ten snad ani není náš,“ vzal do ruky vrchní mobil, ze kterého kapala voda a hodil ho na kulečník.

„Jsou jenom tři?“ podíval se na ně Erik. „Jaký jsi použil rozhraní?“

„Nevím, pár metrů,“ odpověděl, dal jim jejich mobily a podíval se na svůj. „Vybitý... Překvapivě...“

„Můj ne,“ přihlásil se Phillip.

„Můj taky ne,“ řekl Erik, „a teď ta aplikace.“

„Co je to zač?“ Christopher si dal svůj vybitý mobil do kapsy a podíval se na Erikovo.

„Generátor zaklínadel. Pro nezletilé čaroděje je aplikace zakázaná, nevím proč... Asi proto, že jsme potom líní něco vymyslet,“ odpověděl.

„Jak to funguje?“ ptal se Phillip.

„Zvolíš jednorázové zaklínadlo, pak vybereš úklid... Odpadky, budovy, mrtvoly, smrtelníci nebo zvířata.“

„Zatím odpadky,“ rozhlédl se Christopher kolem sebe.

„Dále oprava strojů, mozku, osobnost, kosti, zdeformovaného obličeje, debility... To se taky dá... Opravit tu asi nic nechceme, takže to nechám prázdné. Dále je tu přeměna zpět ze zvířete, věci, rostliny, elementu... Taky nechám prázdné.“

„Co takhle vrátit čest, nechat zmizet úzkost a deprese?“ zeptal se Phillip.

„Ne, to tu není,“ kroutil hlavou Erik. „Máme štěstí, že zaklínadlo je v latině. Aspoň to úřadům nebude podezřelé a bude to stoprocentně fungovat.“

„A zkoušel jsi to někdy?“ Christopher se zvedl a šel si sednout na kulečník.

„Jistě!“

„Tak prosím,“ ukázal kolem sebe a Phillip čekal, co se bude dít.

„Ne, ne, ne!“ zděsil se Erik. „Ten křáp se vypnul. Vybitá baterie!“

„Dobrá... Uděláme to jako lidi. Zabijeme lva, schováme mrtvolu a necháme služky, ať to tu uklidí.“ Christopher seskočil z kulečníku. V dlani vytvořil ohnivou kouli a šel vzít za kliku od koupelny.

„Jako lidi?“ usmál se Erik. Zvedl se, urovňoval si rozcuchané vlasy, i když moc práce mu to nedalo, protože byly docela krátké. „Odkdy lidi umí ovládat oheň pomocí mysli?“

Christopher mávl rukou a zarazil se, když z koupelny zaslechl zvuky. „Moment, někdo tam mluví.“

Erik si urovňoval boxerky a přeběhl k němu. Phillip se také zvedl z podlahy a šel k nim.

„Dej ten oheň pryč. Je tu horko,“ Erik šťouchl do Christophera, ten zavřel dlaň a ohnivá koule zmizela. Za dveřmi slyšeli hlasy. Jeden byl Davidův a ten druhý byl dámský.

„S kým tam, do prdele, je?“ přemýšlel Phillip. Bylo mu divný, že by odtud vycházely nějaké hlasy, když, podle Christophera, tam měl být lev a mrtvola, ale od té doby, co ví, že opravdu existuje magie, se ničemu nediví.

„Podle hlasu s nějakou ženskou... Že by ta mrtvola mluvila německy a měla francouzský přízvuk... Jak to, že si jí nepamatuju?“ divil se Erik. Jedna z jeho slabostí byly ženy s francouzským přízvukem. Těm nikdy nemohl odolat. Smůla, že ve škole žádnou takovou nikdy nepoznal, pokud nepočítal učitelku francouzštiny. Tu ale neslyšel mluvit cizím jazykem, jelikož tento předmět nikdy nestudoval. Byl rád, že se vůbec naučil rodný jazyk čarodějů – latinu.

Christopher vzal za kliku a vešli do koupelny. David seděl na hraně vířivky a uvnitř ve vodě stála slečna, která byla, podle Christophera, mrtvá. Jenže se mýlil. Hledal v místnosti lva, ale ten nikde nebyl, což znamenalo, že David jím musel být.

„Davide?“ rozhlížel se kolem Erik. „Kde je ten lev?“

„Co myslíš...?“ David ukázal na sebe, čímž byla jedna záhada vyřešena a přišla na řadu další v podobě vysoké hubené brunetky s krásnými modrými očima.

„Kdo jsi ty?“ zeptal se Christopher slečny ve vířivce.

„Nepamatuješ si snad?“ usmála se na něho.

„Kdybych si to pamatoval, tak se tě neptám,“ odsekl. *„Hm... David se sám určitě neproměnil, což znamená, že ty jseš čarodějnice, i když máš neinteligentní otázky jako obyčejný člověk.“*

„Nejsem člověk ani čarodějnice,“ pomalu vylezla z vířivky a šla k němu. *„Jsem Hydrofin...“*

„Hydrofil? Jakože jsi úchylná na vodu?“ zeptal se nechápavě Phillip.

„Hydrofin... Dítě oceánů,“ opravil ho Erik.

Hydrofini, zvaní jako „děti oceánů“, jsou pozemské vodní bytosti převážně ženského pohlaví. Jejich životní energií je voda. Bez té moc dlouho nevydrží. Čarodějové si je často pletou s mořskými pannami, jelikož je to jediné, o čem ví, že žije pod hladinou a má lidskou podobu. Na rozdíl od mořských pan nemají místo nohou ocas a dokážou se proměnit v cokoli živého, nejlépe ve vodě žijícího. Také dovedou dýchat pod vodou stejně tak jako na souši.

„Správně. Jednou za čas se vydám na souš,“ pohladila Christophera po hrudi, jemu projel mráz po zádech a ucítil vzrušující pocit mezi nohama, *„když v blízkosti ucítím, vraždou poskvrněnou, krev mladého, svalnatého, probouzejícího se Kardinála... Mám pro ně ohromnou slabost.“*

Christopherovi projel mráz po zádech intenzivněji než předtím, když mu rukou sjížděla dolu po břišních svalech. *„Dost,“* chytl ji za ruku a dal ji pryč. *„O čem to mluvíš?“*

„Probouzí se v tobě temnota a ve spojení s testosteronem...“ otočila se a šla zpět do vířivky. *„Hm, nemohla jsem odolat. Bohužel se musím vrátit zpátky, ale neboj, zase se uvidíme.“* Mrkla na něho a poslala mu pusu. Voda z vířivky se zvedla a obalila její tělo. Hydrofinka zmizela, načež se voda vrátila zpět do vířivky.

„Co to, do prdele, bylo?“ zeptal se Christopher zmateně.

„Já nevím, byl jsem v transu,“ řekl Phillip. *„Sakra, to byla kost!“*

„Asi jsem pořád ožralej,“ Christopher uviděl v rohu vedle vířivky na podlaze ležet své tričko, *„jé, támhle je.“*

„Snad to pomůže,“ Erik se rozhodl vlézt do vířivky. Voda byla studená, což se mu líbilo, jelikož ho to aspoň pořádně probudilo. Ze srandy do vody shodil i Davida, který nic nečekal a málem dostal šok. Christopher si chtěl obléct tričko, jenže z něho ucítil dámský parfém a whisky a málem se pozvracel, zatímco Phillip sbíral žetony z pokeru ze země.

„Cítíš to?“ zeptal se David. Erik natáhl nosem podivný pach, „to je ta voda... Myslíš, že se do ní vychcala ta hydrofinka?“

„Doufám, že ne,“ David vylezl z vody a sundával ze sebe mokré oblečení. „Ty vole, to je tah.“ Znovu přičichl k tričku. „Co je všechno v té vodě?“

„Nejspíš moč, pivo, whisky... Fuj, to je smrad,“ Erik vylezl ven. „Sice je to hnus, ale docela mě to probralo, takže to zkusím...“ ukázal na sebe ukazováčkem. Fialová světýlka mu omotala tělo a na něm se objevilo oblečení. To samé provedl i klukům, kteří se najednou cítili svěže, jako by se právě vysprchovali a měli na sobě čisté suché letní oblečení.

„Uf, díky ti,“ děkoval David.

„Já taky,“ Phillip zvedl palec a přičichl k voňavému tričku.

„Docela se mi trefil do vkusu, díky,“ Christopher se prohlédl v zrcadle.

„Není zač, kámo,“ mrkl na něho Erik. Škoda, že nedokázal odčarovat kocovinu. To by jim všem opravdu bodlo, ale bohužel si to museli vytrpět. „Zkusím odčarovat ten bordel.“

„Spíš zkus přičarovat Marcuse,“ navrhl Christopher. „Kdo ví, kde teď vůbec je...“

„Ten je v Rakousku,“ řekl David. „V noci jsi ho tam poslal kouzlem, Christophere.“

„Cože?“ divil se Christopher. Snažil se zapátrat v paměti, ale neúspěšně. „Takže jsem se prozradil před Marcusem... Skvělý!“

„Nemyslím, že si to bude pamatovat... Měl svoji hladinku, co si tak matně vzpomínám,“ přemýšlel David. „Kolik je vůbec hodin?“

Dobrá otázka, na kterou nikdo z nich neznal odpověď. Buď neměli možnost, jak to zjistit nebo to uviděli na mobilu, ale hned to zapomněli. Christopher měl v kapse svůj vybitý, Erik ten svůj měl taky bez baterky a David o svém vůbec nic nevěděl. Možná, že to byl ten mokrý mobil, který Christopher přivolal společně s ostatními, ale když ho Davidovi ukázali v obýváku, řekl, že to není jeho, ale Marcuse.

Erik nakonec pomocí kouzel uklidil celý apartmán, opravil Marcusovi mobil, sbalili si své věci, co našli a k tomu ještě Erik přivolal ty, které měli v Římě. Poté konečně opustili hotel a jeli na letiště.

Lehká dehydratace byla zcela normální při cestování časem, stejně tak žízeň a mírný hlad. To cítili Florian s Rogerem, když se objevili v roce 1972 v pracovně. „Uf,“ vydechl Florian. „Už se mi ani nezvedl kufr.“

Nábytek v místnosti odpovídal stylu sedmdesátých let a Roger byl stále v dupačkách s lízátkem v ruce. Jeho široký úsměv na tváři svědčil o úspěchu. Byli tam, jenom oni dva a žádné kusy nábytku ani aut. „Oh!“ ozvalo se za dveřmi. Znělo to jako žena.

Rogerovi se ve vteřině ztratil úsměv z tváře a vystřídala ho hrůza v očích. „Kurva, nesmí nás nikdo vidět!“ snažil se šeptat, ale kvůli panice v jeho hlasu to nebylo možné.

„Rychle pryč!“ Florian udělal dva rychlé kroky, chytl Rogera za obě paže a díky modrým světýlkům je oba přemístil pryč.

Roger ucítil, jak jeho záda narazila do zdi, málem mu to vyrazilo dech. Florian uvolnil stisk a rychle se ohlédl kolem. Stáli v malé uličce někde uprostřed města Lince. Bylo horko a smrděli tam odpadky. Mrouskající se kočky se začaly rvát a několikrát narazily do plechového kontejneru. Jedna byla mourovatá, druhá černá. Odtrhly se od sebe a ta černá začala zdrhat pryč a její protivnice ji ihned pronásledovala. Zmizely za rohem, kde se do sebe opět pustily.

„Kde to jsme?“ Roger se zhluboka nadechl a jeho oči se prodíraly neznámým prostředím. U obou zdí se válely pytle s odpadky, některé byly roztrhané od koček a jejich obsah roztahaný po zemi. Uviděl, jak kolem uličky prochází nějaký mladík v manšestrových kalhotách, bílé vytahané košili a hnědém baretu. *Takové horko a on má na hlavě baret?* Pomyslel si a pak se podíval na své oblečení. V ruce stále držel mobil. Displej hlásil, že vygenerovaný datum byl 18. srpna 1972, též vygenerované hodiny ukazovaly 16:48.

„Ty vole, co to je za ulici?“ znervózněl Florian. Podíval se na Rogerovo displej. V ústech se mu sliny lepily na patro, měl hroznou žízeň.

„Počkej, já si vzpomenu,“ Roger vykročil podél zdi a Florian ho ihned zastavil. „Zbláznil ses? Podívej, jak vypadáš... Nikam nepůjdeme a vrátíme se zase do naší doby!“

„Neblázni, když už jsme tady, tak si aspoň uděláme procházku.“

„No to vůbec!“ Florian si poklepal na čelo. „Měli jsme se vrátit jen o pár dní, a ne o čtyřicet let!“

„Klídek, kamaráde, koukneme se, jak to tu dříve vypadalo.“

„Ty vole, vždyť jsi o osmdesát let starší než já, tys tu v tu dobu přece žil, tak víš, jak to tu vypadalo.“

„To je pravda,“ na moment se zamyslel a pak se zasmál.

„Co je k smíchu?“ odsekl Florian.

„Nic, jen... Že bych svému minulému JÁ přišel ukázat, co bude za čtyřicet let nosit?“

„Nikam nepůjdeme,“ vzal mu mobil z ruky a nastavoval tam dobu, ze které přišli. Roger mezitím rozkousal lízátko a tyčinku hodil na zem mezi další odpadky. Měl také žízeň a chtěl si vyčarovat pití.

„Tak a START!“ Florian ťukl na displej a opět se ozvalo to nepříjemné zaskřípání. Pozadí potemnělo a docela se ochladilo. V uličce přibýlo několik kontejnerů a na zemi se válely už jen kousky z kartonových krabic. *„OK,“* pokývl hlavou. *„Je tma a to není dobře.“* Podíval se na displej a protočil oči.

Z té žízně měl mžitky před očima a omylem tam zadal špatný měsíc – místo srpna tam dal červenec –, a čas ukazoval pár minut před půlnocí. *„A dost, už se musím něčeho napít.“*

TS! Zaznělo ve tmě vedle něho. Roger ho předběhl a vyčaroval si dvoulitrovou lahev studené neperlivé vody. Bublínky neměl moc rád. Na jeden zátah vypil skoro polovinu lahve a zbytek podal Florianovi. Ten by se málem utopil. Užíval každý doušek. Prázdnou lahev hodil na zem a promnul si oči.

„Netrefil ses,“ pousmál se Roger, když se díval na displej.

„Vím,“ odsekl. *„To musela být nějaká dezorientace...“*

„No, aspoň víme, že už jsme zpět v našem roce,“ opět vykročil podél zdi směrem na ulici.

„Nejsme tu někde náhodou?“ Florian vykoukl ze tmy a rozhlížel se po obou stranách.

„Kdybychom tu byli, tak si to snad pamatujeme, ne?“ Roger do něho šťouchl loktem. *„Zasahujeme přece do minulosti.“*

„No, radši—“

Přerušili je zvuky z protějšího chodníku. Vypadalo to, že tam nějaká holka zvracela. Byla v předklonu, ale nic z ní nevycházelo, jen podivné zvuky. *„Sakra, co tam dělá?“* zamračil se Roger. *„Jdeme se za ní podívat.“*

„Počkej!“ Florian ho chytl za ruku a vtáhl zpět do temné uličky. Uviděl, jak za tou holkou šly nějaké tři postavy. Zřejmě kluci.

„Ty vole, urveš mi ruce.“ Roger se mu vysmekl a podíval se na skupinku. *„Hele, není to Erik?“* ukázal na ně.

„Jo, je to on,“ kývl Florian a dával si pozor, aby oba stáli ve tmě, aby je neviděli. „A taky David a Phillip. Tu holku ale asi neznám.“ Prohlížel si je a pak mu došlo, co je to vlastně za datum na displeji. „Benefice.“ Zašeptal a drknul do Floriana.

„Benefice...?“ Florian se podíval na displej a také mu to došlo. „No jasně. Benefice. Jsme v klubu Carla a můj Christopher je v léčebně.“ Nevěděl, že jeho syn je v té skupince, která se jim ztrácela z dohledu, se změněnou podobou. „Hele, nic, vracíme se zpět. Zadej tam správné datum.“ Roger tak učinil a než na kostele odbila půlnoc, byli pryč.

„Zlato, jsem doma!“ zvolal Christopher, když, ve Vile Anstetten, z předsíně vešel do obýváku a hodil cestovní tašku na zem. „Ach! Já zapomněl, že jsem pořád single...“ Prošel přízemí a nikde nikdo nebyl. Dokonce ani na zahradě ani v prvním patře, v ložnici, prostě nikde ani duše. Přišel do svého pokoje a bylo mu hodně divný, že tam je uklizeno. Čekal, že to tam bude vypadat hrozně, když pokoj nechal napospas svému kocourovi, ale překvapivě tam bylo uklizeno.

Z podkroví vycházely podivné zvuky. Hudba doprovázená mňoukáním. Vyšel nahoru a otevřel dveře. Do nosu ho praštil ošklivý oder alkoholu a konzervovaného kočičího žrádla.

Florian s Katie a Christopherem podkroví používali jako sklad starého nábytku, kterého se prozatím nechtěli zbavit. Nacházeli se zde všelijaké magické potřeby, jako třeba létající košťata, která nikdo nepoužíval. Taky proč by lítali na koštěti, když by to bylo jak pěst na oko pro smrtelníky. Dále tam měli regály s přísadami do lektvarů. Několik hotových lektvarů, které se nevešly do skryté skříňky vedle krbu v obýváku. Truhla a stojan na knihu kouzel, čarodějnické pláště na plastových figurínách. Kotlíky, knihy s čarodějnickou tematikou naskládané v knihovně u stěny, krabice se starým oblečením, s hračkami po Christopherovi a další harampádí. Smrtelníky, kteří nevěděli o magii, tam nikdy nepouštěli a místnost nechávali radši zamknutou.

Samuel si uspořádal party, když doma nikdo nebyl a natahal tam kočky ze sousedství. Byly mezi nimi i cizí, které Christopher neznal. Vypadalo to jako scéna z diskotéky ve tři ráno. Potácející se ožralá těla bez duše, místy nablito na podlaze, hluk, rvačky... Přesně, jako když v česku jezdili s kamarády do jedné vesnice, kam dojížděli i lidi z okolních vesnic a maloměst. Bohužel ji už zavřeli.

„Fuj, to je hnus,“ řekl, když uviděl siamskou kočku, jak z gauče zvracela na podlahu a kousek od ní byl Samuel, který slízával rozlité šampaňské z podlahy. Některé kočky byly v takovém stavu, že Christophera ani nezaznamenaly.

„Same!“ zvolal na kocoura.

„Jé!“ lekl se kocour, když ho spatřil. „Ty... Co?“

„Ty vole, to je smrad,“ Christopher šel otevřít okna a udělal průvan. Ještě vypnul rádio, které bylo na starém jídelním stole, aby tam byl klid. „Tady je to jak v nějakém alkoholicko-kočičím doupěti.“

„Chris-“ kocour si krknul a začal škytat. „Christo-phere, co... Co tu dě-děláš?“

„Co já tu dělám?“ zvýšil hlas. „Co ty tu děláš? Všude rozházený prázdný konzervy, lahve od chlastu a támhle ta kočka je asi mrtvá!“

„Ta bu-de v... V poho-dě!“ podíval se na ni. „Vždycky to pře-žene s pi-tím.“

„Ty vole, tady to vypadá,“ rozhlížel se kolem sebe. Na podlaze uprostřed místnosti byly roztrhané polštáře z gauče, peří se válelo kolem, ale jak Christopher udělal průvan, tak se vznesly do vzduchu. Na starém nábytku byly škrábance. V podobném stavu byl i gauč, který už nebyl zelený, ale plných bílých a zrzavých chlupů, rozškrábaná látka a čouhající kousky molitanu. Mokrý fleky od alkoholu a mastné od žrádla.

„To už je konec... Konec prá-zdnin?“ ptal se kocour.

„Až za pár dní... Ach, to je hnus tady... Každá kočka k sobě domu!“ Christopher mávl rukou a kolem všech koček, kromě Samuela, se objevily modré jiskry a přemístily je pryč z vily.

„Prima,“ řekl Samuel a ulehl na podlaze, „teď mu-sím zavol-at úklidovou službu.“

„Čím jsem si to zasloužil, že moje kočka je bývalý kriminálník a alkoholik. Aspoň, že se v téhle podobě nemůžeš rozmnožovat.“

Christopher zvedl kocoura a donesl do obývacího pokoje před krb, kde ze skryté skříňky ve zdi sebral lektvar s šedou tekutinou, obsah mu nalil do tlamy a šel otevřít na zahradu, jelikož věděl, co se stane. „Zbláznil ses?“ vyjekl kocour hned potom, co byl nucen tekutinu spolknout. Vyskočil a upaloval na zahradu, kde vyzvracel vše, co měl v žaludku. Poté šel pomalu zpět do domu a třásl se. „Já chci zemřít!“

„Dej tomu ještě pár sekund,“ řekl s klidem a podíval se na hodinky. „Teď to chce nějaký kouzlo na úklid.“ Šel do podkroví a pomocí jednoduchého kouzla uklidil celou místnost a z jedné truhly vyndal svou knihu kouzel. „Zdravíčko, starý příteli, dlouho jsme se neviděli.“

„S kým tu mluvíš? S knihou?“ ptal se kocour. Lektvar konečně zapůsobil naplno a bylo mu už dobře

„Kde je Florian?“

„Nevím, od včerejška jsem ani jeho ani Katie neviděl. Říkali, že jdou k Van Tasselovým, a ještě se nevrátili,“ odpověděl.

„Aha... Tak se s ním uvidím později a my vyrazíme k Radce hned, co si vybalím věci.“

Místnost konečně po několika dnech pocítila sílu čerstvého horkého vzduchu z venku. Zavřel okna, zamknul dveře a šel si vybalit věci do svého pokoje. Knihu kouzel dal na postel, špinavé věci letěly do prádelního koše společně i s cestovní taškou. Peněženku, mobil a klíče si dal do kapes. Poté zavřel dveře na zahradu a zamknul vchodové dveře.

„Radka bude ráda, až tě uvidí konečně,“ řekl kocour sedící na knize kouzel.

„Tebe možná taky,“ odsekl.

Vzal kocoura s knihou do náruče a pomocí modrých jisker se přemístil do Česka do Radčiny bytu k točivému schodišti vedoucí nahoru.

„Co to je?“ divil se a položil kocoura na zem. Zdi v místnosti zakrývaly krabice plné oblečení a na schodišti se válelo pár rozházených věcí. Vchodové dveře do bytu tam už nebyly. Čerství nátěr vanul z venkovní chodby a protějšímu bytu chyběly vchodové dveře. Byl vyklizený a vybílený.

„Tohle nechceš vidět!“ zvolal kocour, který mezitím vyběhl po schodech nahoru a stál ve dveřích do Christopherova pokoje.

„Proč?“ Vyšel nahoru.

Pokoj byl jako po výbuchu. Prázdné obaly od sušenek a chipsů zakrývaly konferenční stůl, v okolí gauče se válely prázdné lahve od pití a jeho herní konzole ledabyle ležela na podlaze před televizí. Na stole u počítače zapáchaly prázdné krabice od pizzy. Cizí špinavé oblečení se válelo na gauči a na posteli.

„To se dneska všichni zbláznili? Co se to tu kurva stalo,“ ze stolu shodil krabice od pizzy, položil tam knihu kouzel a přešel k posteli, „ty krávo, to snad ne!“ zvedl pošpiněná zmačkaná saka a podíval se skrz otevřené dveře do šatny, kde byly poházené boty. „Co to... Kterej debil mi zdevastoval šatnu?!“

Se zmačkanými saky v ruce našťvaně vyšel ven z pokoje. Protější pokoj pro hosty byl zabydlený.

„Vypadá to, že tu někdo bydlí,“ poznamenal kocour, zatímco očichával oblečení ležící na podlaze.

„Vážně? A já si myslel, že se tu jen prohnalo tornádo!“ Christopher seběhl po schodech a zamířil do kuchyně.

„Matko!“ zvolal, ale nikdo se neozýval „Matko!“

Šel zkontrolovat Radky ložnici, pak do obývacího pokoje, kde taky nikdo nebyl a zamířil ven z bytu. U vchodových dveří do baráku bylo nově zrekonstruované schodiště vedoucí do prvního a druhého patra. Venku si všiml několik aut stojících před barákem. Pár z nich povědomých. Jedničková Octavia jeho prastrýce Vlastislava, červený transportér patřící dalšímu prastrýci. Naopak po jeho modré Toyotě Allion nebyly ani stopy. Nápis *Residence Mayrových* se hrdě tyčil na nové fasádě.

„Co to je za kravinu...?“

Uslyšel hudbu vycházející zpoza rohu. Velmi ho zajímalo, co se tu za ten měsíc událo. *Že by se zase Florian zbláznil a předělal nám bydlení jako posledně?* Pomyslel si. Hlavně ho zajímalo, kdo byl zodpovědný za ten bordel v jeho pokoji a kdo se usídlil v pokoji naproti. Třeba si Radka našla nějakého chlapa s dětmi a ti mu zdevastovali pokoj. Nad tím radši ani přemýšlet nechtěl. Podle aut museli přijet na návštěvu jeho příbuzní z Hradce, což se mu potvrdilo hned, jak je spatřil vedle baráku.

„Strejdo, musím přiznat, že tohle pití je opravdu skvělé,“ Radka chválila míchaný nápoj ve sklenici. S nataženými nohama si hověla na ratanovém lehátku.

„Díky, Radko. Škoda, že tu nemáme mátu,“ odpověděl Radky strýc Vlastislav. Starší prošedivělý sympatický pán s pivním pupkem, který miloval country a také se podle toho oblékal, akorát že nenosil kozačky. Do žádných se totiž nevešel. Byl to starší bratr Christopherova dědy, Václava. Stál u grilu, v jedné ruce držel lahev piva a v druhé měl kleště a obracel maso.

„Nikdy jsem nevěřil tomu, že smrtelníci jsou schopni tak moc chlastat,“ řekl chlápek ležící na lehátku vedle jeho matky. Mohlo mu být kolem třiceti let. Pohledný, atletické tělo, na krátko ostříhané hnědé vlasy. Na sobě jen plavecké šortky, v ruce skleničku s míchaným drinkem a na očích sluneční brýle.

„Co se to tady děje?“ zvolal Christopher. Uviděl další členy své rodiny. Vpravo od jeho matky ležel její mladší bratr, Petr a vedle něho jeho manželka, Hana. Viděl je po docela dlouhé době. Naposled minulý rok o Vánocích. Čekal, že přijedou na jeho oslavu před měsícem, ale to zrovna byli na dovolené mimo Evropu.

Za Vlastislavem byl nově postavený velký altánek. V něm byl dlouhý jídelní stůl a židle. Dále tam byla ze dřeva udělaná kuchyňská linka a pod ní byly regály na nádobí. Christopherovo strýc a Vlastislavovo nejmladší syn, Adam, tam připravoval další maso na gril společně se svojí matkou, Sylvou. Vedle altánku byla zděná pec. Dále nový velký bazén se skluzavkou a podél něj další lehátka a stažené slunečníky. V bazénu dováděli Christopherovo další tři bratrance, Josef a Martin – synové strýce Adama a Matěj, syn Strýce Petra a tety Hany. Z bývalé garáže udělali malý obytný domek, kde bydlel Vojtěch, mladší bratr prastrýce Vlastislava, vysoký hubený prošedivělý chlap, který se nikdy nedokázal smířit se smrtí jeho ženy Blanky, která před osmy lety zahynula při autonehodě, a svůj žal utápěl v alkoholu.

„Christophere? Ty už jsi doma? Jak dlouho jsi tady?“ Radka hned zasypala otázkami, když ho spatřila.

„Dost dlouho na to, abych zjistil, že mým pokojem prohnalo tornádo,“ odpověděl našťavaně Christopher.

„Klid synovče, pojd' si hodit nohy nahoru a otevři si pivo,“ vyzval ho strýc Petr.

„Je devět ráno,“ podíval se na hodinky, „a v klidu budu, až ten, kdo mi zdevastoval pokoj, je mrtvej... Co tady vůbec všichni děláte?“

„Máš hlad synu?“ ptal se ho Vlastislav. „Dělám grilované hovězí se zeleninou.“

„Čau, strejdo,“ Christopher na něho zmateně mávl, „už mi někdo řekne, co tu děláte?“

„Bydlíme tu přece,“ zasmál se Petr a nevěřícně zakroutil hlavou. Myslel si, že je Christopher obeznámen s rodinnou situací, jenže mu nikdo nic neřekl, o čemž vypovídal jeho překvapivý výraz. „Co... Proč?“

„Ahoj, zlato,“ zvolala teta Sylva, dala Vlastislavovi talíř se syrovým masem, když kolem něho procházela a šla ho pozdravit.

„Máte snad svůj domov, ne?“ řekl Christopher, zatímco se lehce usmál na tetu Sylvu a objal ji.

„Ty teda rosteš do krásy,“ obdivovala ho, „a ty svaly... O tebe se musí holky rvát?“

„Ehm... Jo... Nějak se nehrnou,“ zmateně odpověděl Sylvě, jelikož ho zaskočila otázkou.

Na klábosení nebyl čas. Musel zjistit, co se děje. „Matko? Nezapomnělas mi něco sdělit?“

„Vyhráli jsme ve sportce a rozhodli, že se přestěhujeme sem, abychom byli blíž rodině,“
odpověděla Hana.

„Cože?“ byl zaskočen ještě víc. *„Vy jste vyhráli ve sportce? Jaké štěstí... Komu všemu jste to řekli?“*

„Nikomu,“ řekla matka, *„víme to jen my. Chtěla jsem tě překvapit tím, že se k nám ostatní přistěhovali, potřebujeme teď mít rodinu kolem sebe.“*

„Pardon, nechci vám přerušovat rozhovor,“ neznámý chlápek ležící vedle Radky se zvedl z lehátka.

„A ty jsi kdo?“ Christopher se zeptal arogantně.

„Satýr, tvůj čarodějnický učitel,“ odpověděl a podal mu ruku.

„Satýr? To zní jak jméno pro černocho s rohama, ale ty jsi běloch a jak je možný, že mluvíš...“ kroutil hlavou, ale Satýr ho přerušil, *„nejdříve bys mi měl podat ruku a představit se, je to znak slušnosti.“*

„Nejdříve bych tě měl upozornit na to, že jsou kolem smrtelníci, ale na to je už pozdě, takže si užij tribunál,“ zdůraznil, jelikož bylo zakázané zmiňovat magii před smrtelníky.

„Christophere, chovej se slušně,“ napomenula ho Radka.

„Slušně se budu chovat, až si vyrovnam účty s tím, kdo udělal tohle!“ Christopher hodil špinavá saka na volné lehátko vedle Radky.

„Asi jsem neměl jezdit dříve,“ podotkl Satýr.

„Co tady vůbec děláš? Měsíc ještě neuběhl.“

„Přiletěl jsem se seznámit se svým studentem. Neříkali jste, že je tak protivný.“

Christopher ukázal na Radku, *„to je u ní normální, že si některé důležité věci nechává jen pro sebe nebo je sdělí až s několika denním zpožděním, nebo prostě jen počká, až to dotyčný zjistí sám!“*

„Christophere, takhle se svou matkou nemluv!“ napomenul ho Petr, ale Christopher ho ignoroval a obrátil svoji pozornost zpět k Satýrovi. *„Což mi připomíná... Ty jsi učitel. Magický učitel?“*

„Správně,“ kývl Satýr.

„A znáš magické zákony?“

„Ovšem, že znám.“

„A říká ti něco zákon o odhalení magie, konkrétně ta část aktualizovaná asi tak před dvěma tisíci lety?“

„Myslíš zákaz praktikování magie v přítomnosti smrtelníků,“ řekl Satýr.

„Nejen praktikování, ale i mluvení o magii, a jestli se nemýlím, tak je tu asi kolem devíti lidí, z nichž jsme mi dva s magií a ostatní ne...“

„Nějak se nechytám,“ kroutil hlavou.

„A prej, že všichni čarodějové jsou chytří,“ arogantně se pousmál a chtěl odejít.

„Počkej!“ zastavil ho. „Vysvětli mi, co jsi tím myslel.“

„Využij těch sto procent mozku, co máš k dispozici a popřemýšlej,“ odsekl a otočil se, že odejde.

Radka se zvedla z lehátka, „Christophere! Laskavě se k němu chovej slušně! Bud' rád, že máš příležitost se vše doučit a vyvarovat se tak trestu!“

„A nejlépe se trestu vyvaruju tak, že se nebudu bavit o magii v přítomnosti smrtelníků, čemuž se díky němu nevyhnu, protože jednoduše nezavře hubu!“

„Christophere, jestli jde o nás, tak před námi můžeš dělat magii,“ řekl Vlastislav.

„Strejdo,“ povzdychl, „vím, že jste na divný věci zvyklí, ale úřady se na to takhle nedívají.“

„Vy jste mu to nikdo neřekl, že před vámi může používat magii?“ ptal se nechápavě Satýr.

„Vím, že můžu používat magii, ale jen ve velmi úzkém kruhu rodiny a z nich jsou tu jen dva lidi,“ Christopher ukázal na Petra a Radku.

„Můžeš používat magii i v širším okruhu tvé smrtelné rodiny, ovšem, jsou zde některá omezení,“ řekl Satýr. „Koukám, že neznáš celé znění zákona o odhalení magie.“

„Co?“ divil se. Je pravda, že nikdy nečetl zákony až do konce, protože pro něho byly moc dlouhé. Podle něho stačilo vědět, že může používat magii před svým strýcem Petrem, tetou Alžbětou a samozřejmě před svými bratranci a sestřenicí. Bohužel nepočítal s tím, že se do vsi nastěhuje skoro polovina jeho nečarodějnické rodiny, takže nebyl důvod číst dál. „Ty jsi to věděla?“ zeptal se Radky.

„Zjistili jsme to před pár týdny, když jsme ti vybírali učitele,“ odpověděla a sedla si zpět na lehátko, „i pro Floriana to byla novinka.“

„Takže můžu používat magii i před tátou? Nemyslím Floriana.“

„A to je kdo?“ ptal se Satýr.

„Můj bývalý manžel, jeho nevlastní otec,“ mávla rukou.

„To ne... Musí to být člen se stejným rodinným genem jako ty.“

„*To není ani teta Sylva,*“ Christopher ukázal na tetu, která byla pod přístřeškem s Adamem.

„*Ale musím dodat, že podle zákona smíš před nimi používat magii pouze po dobu, kdy je váš nejvyšší společný gen naživu, což je ve vašem případě tvá prababička,*“ dodal Satýr.

„*Na to, kolik jí je let, tak vypadá velmi mladě a je dost čilá, takže máme spoustu času,*“ pousmál se, „*ale potom co?*“

„*Po její smrti budeš moci používat magii pouze před členy, se kterými máš zase nejvyšší společný gen, tvoji prarodiče.*“

„*Což je stejný gen jako má Vlasta, Vojtěch i Vanesa...*“ poznamenal.

Vanesa byla jeho prateta, nejmladší sourozenec prastrýce Vlastislava. Navštěvovala je tak dvakrát do roka, jelikož bydlela v Irsku spolu s manželem, Marlonem, dcerou Natašou, jejím manželem Aaronem a jejich synem Miroslavem.

Christopher uznal, že je to celkem dobrá věc používat magii i v širším kruhu rodinném, „*zajímavé... Takže to můžu udělat...*“

„*Co udělat?*“ zeptal se zvědavě Satýr.

Christopher bez odpovědi mávl rukou a kolem Satýra se objevily modré jiskry a zmizel pryč, načež ostatní překvapeně zírali, jelikož to viděli poprvé v životě. Jen ti tři v bazénu nic z toho nezaznamenali a stále tam dováděli. Christopher se poté sebral a odešel zpět do domu.

„*Ach, tady jsi,*“ zvolal kocour stojící nad časopisem, když viděl Christophera vcházet do pokoje, „*věděl jsi, že přes osmdesát procent taxikářů v New Yorku jsou imigranti?*“

„*Proto radši jezdím limuzínou,*“ odsekl.

„*Zjistil jsi, kdo tu udělal takový bordel?*“

„*Zjistil jsem, kdo tu bude od teď po celém baráku dělat bordel. Radka si sem nastěhovala skoro polovinu rodiny, která náhodou vyhrála velký prachy a teď si to tady předělávají na krásný rodinný útulný megadům.*“

„*Podle toho bordelu to vypadá, že jim domácí práce nic neříkají,*“ řekl Samuel.

„*Chudinka matka asi potřebuje morální podporu... Dokonce vyhodili z bytu i toho podivína z druhého patra. Byl to teda magor a lil první ligu, ale skvěle tancoval.*“

Christopher odkopl krabice od pizzy, vzal do náručí knihu kouzel a dal jí do trezoru zabudovaného ve zdi v šatně.

„*Našel jsem tu dopis,*“ řekl Samuel, vyskočil na postel a v tlamě měl kus papíru, „*ležel támhle za gaučem.*“

„To bude úřad,“ řekl, když zahlédl znak společenství, „píšou, že mi rodiče změnili učitele a další nepřechtu, protože je to od něčeho zapatlaný...“

Zmačkal dopis a hodil jej na zem, načež se Radka objevila ve dveřích. „Christophere, proč musíš být vždycky nepříjemný, když se pokouším udělat něco správně?“

„Protože to vždycky nedomyslíš. Viděla jsi, jak to tu vypadá?“

„Viděla,“ rozhlédla se po pokoji, „kluci to mají dneska uklidit.“

„A co tu vůbec dělal ten učitel?“

„Zničehonic se tu objevil, že tě chce poznat, než začnete s kurzem... No a strejdové zrovna vypálili slivovici a ožrali ho. To bylo přdevčírem, pak se ho zeptali, jestli zkusí vyčarovat to samé pití, a nakonec se ožrali znova.“

Christopher ukázal na zmačkaný papír na zemi, „kocour našel dopis z úřadu a píšou tam, že jste mi změnili učitele.“

„Ano, měla to být žena.“

„Tak jste se najednou rozhodli, že mi to změníte na chlapa, který je náhodou hezký? Není i náhodou na chlapy?“

„To jsme se neptali,“ Radka pokrčila rameny. „Kam jsi ho vůbec poslal?“

„Do podsvětí... Ale neboj, dostane se pryč,“ mávl rukou.

„Christophere, co se stalo o prázdninách–“ chtěla říct, ale přerušil ji: „Co se stalo, se stalo a nedá se s tím nic dělat... Ano, můžu se vrátit v čase a změnit to, mezitím riskovat další tribunál, ale nechci,“ zvýšil hlas, jelikož ho vytáčelo, jak se neustále snaží všechno vyřešit, jenže Christopher prostě nechtěl nic řešit.

Co se stalo, stalo se... Stejně jako to bylo v případě s jeho ex-přítelkyní, Laurou. Taky to chtěla vyřešit. Pořád se snažila přijít na nějaký způsob, jak to napravit, jenže její snaha způsobila, že se Christopher víc a víc uzavíral do sebe a pokaždé to skončilo hádkou. Nikdy jí nenapadlo ho nechat si věci promyslet a dát mu čas, aby poté přišel sám.

„Sám přece říkáš, že všechno jde, když se chce,“ řekla Radka.

„To ano, ale v tomhle případě se nechce... Já si teď půjdu zaběhat a mezitím vzkaž těm, co tu udělali ten binec, že pokud to nebude uklizený, tak je proměním v drtiče na odpadky a ten bordel do nich naházím a slyšel jsem, že to vůbec není nic příjemného!“

Odešel do šatny, odkopal binec u dveří a zavřel za sebou. Radka beze slov odešla z pokoje a Samuel se pustil do zbytků z talíře ležícího na zemi.

Vždycky, když si Christopher chtěl srovnat myšlenky nebo vypustit páru a vychladnout, šel se buď proběhnout, posilovat nebo se přemístil na nějaký vysoký kopec, odkud byl krásný výhled a seděl tam sám v klidu se svými myšlenkami. To dopoledne zvolil běh po okolních vesnicích, což mu zabralo zhruba tak hodinu a půl.

Přiběhl zpátky do vsi a zastavil v dětském parku, když uviděl tetu Sylvu sedět na lavičce. Na moment ho zamrzelo, že ji předtím odbyl, ale co se dalo dělat, když mu nikdo nedal nic vědět... Jak se k ní přibližoval, pomocí empatie ucítil, že není něco v pořádku.

„Jsi v pohodě, teto?“ zeptal se jí, když si vyndal sluchátka z uší. *„Cítíš se divně...“*

„Jen se mi zamotala hlava, mám nízký tlak,“ pousmála se.

„Mám tě vytočit, aby se ti ten tlak zvedl?“ usmál se a sedl si vedle ní. *„Nebo chceš donést nějaký silný kafe?“*

„Nemusíš, jen chvíli posedím... S mojí nadváhou jsem si myslela, že budu mít naopak tlak vyšší... Radši mi řekni, kdy hodláš dát své matce druhou šanci?“

„Co prosím?“ divil se, když si zpod trička vytahoval sluchátka. *„Proč bych jí měl dávat druhou šanci?“*

„Je tvá matka a má o tebe starosti.“

„Stejně jako měla o mě starost, když mě poslali do Anglie nebo když nám oznámila, že se rozvedli s tátou? Sára se musela odstěhovat, aby vůbec měla na to jí dát druhou šanci, sice to bylo jen o barák vedle, ale stejně.“

„Zlato, je to už přes tři roky,“ řekla.

„Ano, a pořád se to zdá, jako kdyby se to stalo včera,“ pokrčil rameny. *„Sylvo, řeknu ti to jednou a klidně to dám všem i písemně. Nevrátil jsem se domu proto, aby se všechno urovnalo, vrátil jsem se, protože mě čeká maturitní ročník, dvakrát maturita a čarodějnická zkouška. K tomu musím bydlet u jednoho z rodičů, než dosáhnu magické dospělosti, ale v zákonech jsem našel, že ve dvaceti, když budu mít čarodějnický dozor, se můžu odstěhovat. Ovšem dosáhnu-li přijatelné čarodějnické úrovně a až ji dosáhnu, tak si sbalím kočku jako svůj dozor a sbohem.“*

„Zdá se, že to máš naplánované,“ řekla překvapeně, *„ani nevím, co na to říct.“*

„Neříkej nic... Jo a promiň mi to moje chování předtím. Neber to tak, že nejsem rád, že tu jste... Jsem rád, že tu jste a že rekonstruujete barák... Jen... Víš, když se vrátíš domů a zjistíš, že—“

„Nemusíš mi nic vysvětlovat,“ přerušila ho. „Sama bych se asi taky tak zachovala. Víš, neměli jsme to lehký v Hradci. Nevím, jestli ti něco Radka říkala...“

„No, měli jste nějaký problémy s prací nebo tak něco,“ přemýšlel Christopher.

„Nevedli jsme si zrovna dobře. Ta výhra byla jako zázrak z nebes. Měli jsme možnost aspoň začít znova... Nebylo to sice vůbec snadné opustit všechny, co jsme znali, ale nešlo to už jinak.“

„Hm,“ kývl hlavou, „a kolik vás vůbec přijelo sem? Jen ti, co byli na zahradě?“

„Ano, a ještě se v průběhu roku připojí Michal s Marikou a Samanthou,“ odpověděla. Michal je syn Vojtěcha a jeho zesnulé ženy, Blanky. Marika je Michalova snoubenka a Samantha je jejich dcera.

„To se chcete všichni nacpat do našeho baráku... Teda residence? Když už to tak máme nazvaný...“ ptal se Christopher. Doufal, že řekne ne, protože být všichni nacpaní v jednom baráku, který je sice velký, ale nemusí být zrovna plný až pod střechem, by bylo šílenství.

„To ne,“ zasmála se, „to by byl blázeň. Já s Vlastou máme támhle ten prostřední statek,“ ukázala na tři baráky stojící vedle sebe naproti nim přes náves. „Vojta bude v domku pro hosty, Adam s kluky bude v residenci a Petr s Matějem a Hanou taky. Ještě přemýšlíme, co bude s Lýdií.“

„Aha... Což znamená každodenní bordel,“ odsekl Christopher. „Co strejda Vojta, pořád chlastá?“

„Mírní se... Ach, už je to osm let... Chudák Vojta byl tenkrát—“ Sylva se snažila zadržet slzy. Jako nejcitlivější povaha z celé rodiny soucítila s každým, ale na druhou stranu, když už jí někdo vytočí, tak se nedá. Vždycky byla velká bojovnice s velkým srdcem.

Jednou jela s Vojtěchovo ženou, Blankou, autem. Blanka řídila, Sylva seděla u spolujezdce. Zrovna jely z nákupů, poslouchaly rádio, zpěvovaly si a celkově měly radost ze života. Když v tom jim nějaký chlap vjel do křižovatky a Blanka strhla volant doleva, aby se mu vyhnula. Vjela do protisměru, kde zrovna jelo auto, tak strhla volant doprava. Protějšímú autu se vyhnula, ale prudké zahnutí, ještě ve vysoké rychlosti, způsobilo, že se auto převrátilo na střechem, přeletělo svodidla a z mírného kopce se kutálelo dolů. Jako když člověk válí sudy a zastavilo se až dole na kolech. Sylva utrpěla vážná zranění a byla několik týdnů v kómatu, naštěstí se z toho dostala. Bohužel, Blančina zranění byla fatální a při převozu do nemocnice zemřela. Chlápek, co to zavinil, vyvázal bez zranění a jelikož byl bohatý, tak ho zákon jen „plácl přes prsty“.

Sylva si dlouho dávala za vinu, že je Blanka mrtvá, jelikož to byl její nápad vyjet si na nákupy. Všichni ji přesvědčovali, že to v žádném případě její vina nebyla, ale ona se pořád cítila provinile. Snažila se tu vinu zajíst jídlem, ale to jen vedlo k nadváze a potíže s tím spojené. Nakonec se s tím jakš-takš vyrovnala, ale ta událost jí nechala jizvu na duši.

„No, už je to zkrátka dlouho,“ povzdychla.

„Pořád si to dáváš za vinu, co?“ ani se Christopher nemusel ptát, jelikož použil empatii a bylo to hned jasné.

„Jen bych si přála, abych jí mohla říct, že mě to mrzí,“ tentokrát jí ukápla slza. Hned jí utřela, zvedla se, pohladila ho po tváři a šla směrem ke statku. Christopher se zvedl z lavičky a běžel domu. Po cestě přemýšlel, zda by se s tím dalo něco dělat. Třeba vyvolat ducha zemřelé pratety nebo nějak dostat Sylvu za ní, ale aby se pochopitelně vrátila zpět živá.

Když se blížil k potoku za barákem, všiml si Satýra stojícího na můstku. Ten se mu postavil do cesty. *„Christophere, musíme si promluvit.“*

„Jestli vydržíš pach potícího se chlapa, tak klidně,“ řekl a zastavil se před ním.

„Christophere, v následujících měsících budu tvůj učitel a jsou tu jistá pravidla, kterými se musíš řídit,“ řekl Satýr, zatímco Christopher protácel očima, *„žádné přenášení mě do podsvětí, žádné odmlouvání, žádné mizení v průběhu výuky...“*

„Co kdybys to radši napsal na hajzlpapír a vytřel si s tím prdel?“ odsekl. Ačkoli byl Satýr pro něho velmi atraktivní a hezký chlap, Christopherovi těmi morálními kecy lezl na nervy.

„Mám lepší nápad,“ Satýr lusk prsty. V tom Christopher ucítil podivné vibrace na břiše a na prsou.

„Co to je?“ ptal se a vyhrnul si tričko.

„Moje pravidla,“ odpověděl s úsměvem.

Satýr mu na hrud' a břicho vyčaroval jeho pravidla v podobě tetování.

„To si děláš prdel!“ zlobil se a v ten moment ucítil bolest na prsou.

„Žádné mizení,“ četl nápisy na Christopherově těle, *„žádné odmlouvání, žádné pošklebky, žádná elektronika během výuky—“*

„Na téhle postavě jsem nějakou dobu makal a ty mi to jen tak ve vteřině zničíš nějakými blbými nápisy!“ Christopher se rozčílil. *„Hned to odčaruj!“*

„Promiň, ale tohle je jediný způsob, jak vás teenagery přinutit tyto pravidla dodržovat a neboj, tohle uvidíme jenom my dva, nikdo jiný.“

„Žádná elektronika?“ díval se na své břicho. *„Na téhle planetě jsme právě ve století, kdy frčí elektronika a musíme jí používat i ve škole!“*

„Znova opakuji, že je to jenom během výuky semnou,“ uklidňoval ho, *„a mimochodem, porušíš-li nějaké z těchto pravidel, tak tě to určité pravidlo bude bolet na těle.“*

„Super,“ ironicky zvedl palec nahoru. *„Peklo právě začíná...“*

„Takže začneme s kurzem,“ Satýr na něho ukázal ukazováčkem, ze kterého vyletěla oranžová světýlka, omotala se kolem Christophera a přehodila ho přes zábradlí rovnou do potoka, ve kterém kvůli vlně veder bylo docela málo vody. Díky kouzlu neměl tvrdé přistání, takže místo bolesti ucítil jen vodu na zádech, mezi hýžděmi a jak mu teče do bot a hned se chytil za hlavou.

„Jsi normální!“ křičel a kontroloval, jestli mu netekla krev z temene. Ruku neměl od krve, tak se rychle postavil na nohy a po kotníky stál ve vodě.

„Lekce číslo jedna, každý čin má svůj následek!“ zvolal Satýr. *„Tohle mimochodem bylo za to podsvětí!“*

Christopher ho ignoroval a prohledával si kapsy. Z pravé kapsy vytáhl mokrá sluchátka a levou kapsu, ve které měl mobil, měl prázdnou. Podíval se pod sebe do vody a viděl ho ležet na dně potoka a hned ho vylovil. Zkoušel ho zapnout, jenže nefungoval. *„Do prdele!“* nadával. Vztekem se mu rozšířily zorničky, což jasně znamenalo temnou morálku a podíval se na Satýra. *„Toho budeš litovat!“*

„Musíš si uvědomit, že jsem tu pro to, abych ti pomohl vylepšit nedostatky ve tvém vzdělání.“

„Právě jsem si něco uvědomil!“ řekl, vylezl z potoka a vyšel na můstek. *„Zapomněl jsi ještě na jedno pravidlo!“*

„Na jaké?“

„Žádné zabíjení,“ Christopher se zastavil naproti Satýrovi, zvedl levou ruku, otevřel dlaň, kde se mu objevila ohnivá koule.

„Christophere, nedělej to!“ ukázal na něho.

„Malá nehoda při lekci pyrokineze,“ napřáhl se.

„Co to tady vyvádíte?“ vyrušila je Radka vycházející ze zadních vrátek.

„V pořádku Radko!“ zvolal Satýr. *„Mám to pod kontrolou!“*

„Tahle ohnivá koule říká něco jiného!“ odsekl Christopher.

„Christophere, dost!“ okřikla ho Radka a rychle si stoupla před něho. „Proboha, už zase ty černý oči.“

„Radko, uhněte rychle nebo přijdete k úhoně!“ varoval ji Satýr.

„Christophere, hned přestaň s tím ohněm, než tě tu někdo uvidí!“ rozhlížela se kolem.

„Nenechám se tu házet do potoka a rozhodně si nenechám vypalovat nějaký debilní pravidla na tělo!“

„Christophere ten oheň,“ Radka se znovu rozhlédla kolem. *„Dělej!“*

Christopher protočil černé oči a zavřel dlaň, načež ohnivá koule hned zmizela a Radka se k němu otočila zády. *„Satýre, potřebuji si s ním promluvit o samotě. Prosím, začněte s výukou, až jak bylo původně v plánu. Děkuji.“*

„Dobrá,“ Satýr luskl prsty a pomocí oranžových světýlek se přemístil pryč.

„Příště z něj bude hromada popele a je jedno, jestli má být můj mentor,“ řekl našťvaně a zamířil zadními vrátky k baráku.

„Můžeš laskavě vychladnout a poslouchat mě na chvíli!“ Radka šla za ním.

„Ne!“ odsekl a pokračoval k zimní zahradě, skrz kterou vedl zadní vchod do baráku.

„Christophere, chceš snad být zase odsouzen tribunálem?“ Radka ho chytla za ruku. Hned se vysmekl, otočil se k ní a vyhrnul si mokré tričko.

„Ty to nevidíš, ale po celém břiše a prsou mám momentálně vytetovaný ty jeho sračky! A když náhodou jednu z nich poruším, tak to docela bolí!“

„A to může?“ ptala se zmateně.

„To mi řekni ty. Vy jste ho s Florianem vybrali.“

„Proč se vy dva zase hádáte?“ Vlastislav vyšel ze zimní zahrady. *„Co se ti stalo? Ty jsi spadl do potoka?“*

„Ne! Zmoknul jsem. Co asi...“ zašel do domu.

„Co to s ním pořád je a co to má s očima?“ ptal se starostlivě Vlastislav. *„Je snad zdrogovaný?“*

„Ne, to ne... Jen má momentálně jinak nastavenou morálku,“ odpověděla. *„Je tak plný vzteku. Pokaždé, když mu chci pomoci, tak se to obrátí proti mně...“*

„Neboj, jsme tu, abychom ti pomohli, a vezmeme to hezky popořadě.“

„Jak popořadě? Nevím ani jak se má nebo co dělal o prázdninách! Vlastně o něm už pomalu nic nevím!“

„Věř mi, lehký to nebude,“ vzal ji kolem ramen a šel s ní směrem k bazénu. „A právě proto je nejlepší všechno promyslet a jít na to pomalu. Prožil jsem si to samý se svými dětmi. Teenageři... Myslí si, že jsou nezničitelní, že jim patří svět, odmítají, odsekávají, říkají, jak tě nenávidí a pak dospějí, a když se nad tím vším zamyslí, tak by si nejradši dali přes držku.“

„Přesně tak, já měl to samé s Martinou, když přišla do puberty,“ řekl Vojtěch, který si v altánu otevíral lahev piva. Martina byla jeho dcera a Michalovo starší dvojče. „Tenkrát se kolem ní pořád vochovejtal nějaký kluk a ona za ním pořád lezla. I přes všechny moje zákazy a tak... Taky pořád tvrdila, že mě nenávidí, a nakonec dospěla a sama se divila, že se s ním zahazovala...“

„Zahazovala?“ divila se Radka. „Vždyť si ho vzala za manžela a má s ním dítě.“

„Ne-né, s tímhle né,“ nesouhlasil. „S Markem se seznámila až po tom, co tamtoho kopla do prdele... Nebo ho do prdele kopnul Michal? Nebo jsem to byl já...? Mě už to splývá dohromady.“

„To by nějaký ten pouliční člověk nebo jak se jim tehda říkalo,“ vzpomínal Vlastislav, „to ještě dvojčata neměla ani osmnáct let a on přece jezdil v tom starým křápu. Jak ono se to jmenovalo... Taky si to už nepamatuju. Možná, že jeden z těch internetů by to věděl.“

„Christopher není ten samej případ jako Martina a všichni ostatní,“ řekla Radka. „Je to čaroděj. Je to těžký mu něco zakazovat nebo přikazovat. Je hrozně paličatý, a když má k tomu ještě dar z vesmíru—“

„To ale nemění nic na tom, že to je tvůj syn a má mít nějakou autoritu,“ přerušil jí Vlastislav. „Pravda je, že kdybys byla taky čarodějka, tak ho snadno zvládneš nějakým tím kouzlem, ale radši to prozatím necháme na Satýrovi... A ty na něho zbytečně netlač, jasný?“

Radka souhlasila, i když to pro ni bylo velmi těžké sledovat, jak se jí její vlastní syn vzdaluje čím dál víc. Vlastislav měl ale pravdu, aby na něho netlačila, protože by mohl zmizet úplně.

Christopher si dal sprchu, oblékl se a šel do svého pokoje, kde uklízeli jeho bratřanci Martin, Josef a Matěj. Josef zavazoval pytle plné odpadků, Martin utíral konferenční stůl mokrým hadrem a Matěj seděl na posteli a zvědavě listoval v knize kouzel.

„Kdo přebývá v tom druhém pokoji?“ zeptal se jich Christopher.

„Já s Martinem,“ odpověděl Josef a vzal pytle ke dveřím.

„Páni,“ divil se Martin, „tak je to pravda.“

„Co?“

„Že jsi přešel na temnou stranu,“ Martin s údivem sledoval jeho černé oči.

„Tohle nejsou žádný hvězdný války.“

„Tahle kniha je prostě úžasná,“ Matěj obdivoval knihu kouzel.

Byl o rok mladší než Christopher a na rozdíl od něho, miloval dobrodružství a kouzla. Zatím jen, co viděl v televizi nebo v počítačových hrách. Věřil ale, že některá jsou skutečná. Vyhledával na internetu všelijaké stránky a blogy, a dokonce se i o nějaká kouzla pokoušel, když byl menší. Ta ale nefungovala, jelikož byl smrtelník. O Christopherově magické polovině se dozvěděl až nedávno. Petr s Hanou mu to nechtěli říkat, jelikož jim bylo jasné, že by ho uháněl a chtěl by po něm, aby ho něco naučil.

„Máš chuť zabít nebo někoho mučit?“ tázal se Martin, který nebyl tak horlivý jako Matěj. Nevěděl ani proč mu dal takovou otázku a byl celkem rád, že ji Christopher ignoroval. Byl introvert a nechtěl moc rozvíjet konverzaci. Svůj čas raději trávil u počítače, jelikož měl stejnou zálibu v hraní her jako Christopher. Martin ale moc nestál o nějaký společenský život. Radši se s lidmi setkával na internetu než osobně, o čemž vypovídala i jeho obézní postava. Jeho matka, Natálie, zemřela, když mu bylo pět let. Nějaké vzpomínky na ní měl, ale většina jich je v mlze. O její smrti je v jeho nitru prázdné místo, které nedokázalo nic vyplnit. Jeho otec, Adam, si myslel, že když mu tehda bylo jen pět let, že ho to tolik nezasáhlo, jenže se mýlil. Něco s ním nebylo v pořádku. Obzvláště teď když se ještě ke všemu museli přestěhovat přes půl republiky.

Jeho starší bratr Josef, na druhou stranu, se rád přestěhoval. Konečně mohl bydlet v jednom baráku se svým oblíbeným bratrancem, Matějem, se kterým měl lepší vztah než s Martinem.

„Používáš černou magii?“ ptal se zvědavě Matěj. *„Máš radši anděly nebo démony?“*

„Nemám rád ani anděly ani démony... Vlastně ani lidi nemám moc v lásce. Zvláště ty, kteří mi v pokoji dělají bordel,“ odpověděl.

Josef se podrbal na hlavě a přemýšlel, co říct. *„No, my jsme—“*

„Ticho,“ přerušil ho, šel k posteli a vzal Matějovi knihu kouzel. *„Jak jsem říkal Sylvě, jsem rád, že tu jste a snažíte se začít znova, ale ne v mém pokoji, a to platí pro všechny.“*

„Počkej,“ Matěj se zvedl z postele, *„ale já—“*

Christopher povzdychl, zvedl ruku a v dlani se mu objevila ohnivá koule. *„Řeknu to takhle, když teda vy dva musíte přebývat naproti a používat moji koupelnu, tak máte prozatím zákaz do mého pokoje a až půjdete do svého, tak budete mít zákaz do celého patra,“* kluci

fascinování ohnivou koulí v jeho dlani ho vnímali tak napůl, což ho naštvalo, zavřel dlaň a koule zmizela, „*jestli sem ještě někdy vlezete bez svolení, tak tahle ohnivá koule bude to poslední, co uvidíte a mějte na paměti, že s magií není radno si zahrávat!*“

Kluci jen zmateně kývli hlavami a hleděli do jeho černých očí. „*Bez mého svolení si ani neuprdnete tady na chodbě! Jasný?*“

„*Dobře,*“ odpověděli kluci naráz.

„*Fajn,*“ Christopher se pousmál. „*A teď odsud zmizte.*“

Kluci rychle posbírali pytle plné smetí a zmizeli ve dveřích. Seběhli dolů a vyšli před barák. „*Musel jsi vytahovat tu knihu?*“ vyjekl Josef na Matěje. „*Ted bude akorát tak nasranej a nepustí nás na konzoli... Zrovna když mám možnost dosáhnout nejlepší skóre!*“

„*Já?*“ divil se Matěj a ukázal na Martina. „*To tenhle tam pořád tahal žrádlo a neuměl to po sobě uklidit.*“

„*Divný, že jste to žrádlo žrali se mnou!*“ zničehonic vyjekl Martin. „*Kdybyste netahali jeho hadry—*“

„*Co tu tak řvete?*“ okřikl je Matějův otec, Petr, stojící za nimi ve vchodových dveřích.

„*Ehm...*“ chtěli něco vymyslet, když v tom ze dveří vyšla Hana. „*Nestůjte tu tak a pojďte jíst.*“

Kluci šli vynést pytle do kontejneru u silnice a šli do altánu ke stolu, kde bylo prostřeno na oběd. Během pár minut se jich tam sešlo všech deset a usedli ke stolu. Christopher si přinesl malou krabici, kde byla jeho pošta za poslední měsíc.

„*Vidíš, zapomněla jsem ti dát tvoji poštu,*“ pousmála se Radka.

„*Už jsem si zvykl,*“ odsekl, vyndal obdélníkovou obálku, otočil a otevřel.

„*Táta ti začal posílat šeky?*“ ptala se, když zahlédla v jeho ruce šek.

„*To není od Floriana, ale moje letní výplata... Teda jedna z nich.*“

„*Co?*“

„*Myslíš, že jsem celý léto jen seděl na prdeli? Točil jsem herní videa, fotil, dělal modeling... Když už mám vypracovaný tělo, tak proč to nezpeněžit.*“

„*Myslela jsem, že sis chtěl jen užívat,*“ řekla překvapeně.

„*Taky že jsem si to užíval tu práci,*“ pousmál se.

„*Pozor,*“ objevila se za nimi Sylva a dávala na stůl pekáč s masem. Adam dal na stůl další dva pekáče. Přílohy se salátem už tam byly připraveny, tak se všichni pustili do jídla.

Vlastislav: „*Takže, Christophe, copak jsi dělal o prázdninách?*“

Christopher: „Cestoval, pracoval, chlatal a žil v domnění, že se vrátím do bytu, a ne do mega house Casa de Mayr.“

Vlastislav: „Vím... Je to všechno docela narychlo–“

Christopher: „Říkal jsem to už i Sylvě a řeknu to všem. Jsem rád, že jste tady a že rekonstruuujete barák a ano, docela mě nasralo, že jsem o tom nevěděl a vrátit se domu do bordelu–“

Matěj: „No tak, vždyť už jsme to přece uklidili.“

Christopher: „Tady nejde o to, jestli jste to uklidili nebo ne... Jde o to, že sotva odjedu na prázdniny, už je z mého pokoje doupě pro bezdomovce, drahý věci rozházený–“

Radka: „Rozbilo se ti něco? Nebo ztratilo?“

Christopher: „No, když už o tom mluvíš, tak by se mi hodilo moje auto.“

Adam: „To je momentálně v autodílně.“

Christopher: „Proč? Neříkejte mi, že jste se s ním někde vybourali...“

Adam: „My ne to... Vojta.“

Christopher: „Co? Jak to? Tos byl zase vožralej a vzal jsi mi auto?“

Vojtěch: „Já jsem nechtěl s tím nabourat–“

Christopher: „Víš co, ušetři mě detailů. Jestli si chceš chlastem ničit svoje tělo, budiž, ale laskavě přitom nenič věci kolem sebe, hlavně ty, které ti nepatří!“

Radka: „Christophere, no tak.“

Christopher: „Jak moc je to auto nabourané?“

Petr: „Moc ne. Koukali jsme na to s Adamem a bohužel ho naboural tak šikovně, že je auto na odpis.“

Christopher: „Moje krásná Toyota... Na odpis... Co mého je v tomhle baráku ještě na odpis?“

Radka: „Koupíme ti z výhry nové auto, neboj.“

Vojtěch: „Jasný, vyber si, jaký chceš.“

Christopher: „Vyberu... A začaruju ho, abys do něj nikdy nevlezl!“

Vlastislav: „Christophere, není přece žádný důvod používat magii. Vojta si to bude pamatovat, že řídit v opilosti se nesmí.“

Christopher: „Tak jako si to pamatoval minule, když byl na mol...?“

Josef: „Můžeme ti pomoci s výběrem, jestli budeš chtít?“

Christopher: „Jak? Ani jeden autům nerozumíte.“

Matěj: „Ty taky ne...“

Christopher: „Právě od toho tady máme Adama, který tomu rozumí víc než ženským.“

Adam: „Pardon, já rozumím ženským.“

Radka: „Musíte se hádat i při obědě?“

Christopher: „Nikdo se nehádá, matko. Jen tady diskutujeme.“

Matěj: „Christophere, můžu se taky naučit používat magii?“

Christopher: „Ne, nemáš čarodějnickou krev v sobě.“

Matěj: „Ale sledovat tě můžu během kurzu, ne?“

Christopher: „Proč bys mě sledoval během kurzu? To nemáš nic jiného na práci, třeba školu?“

Matěj: „No tak, víš přece, jak mě tyto věci lákají...“

Christopher: „Říkám – ne! Nepotřebuju u toho mít obecnost.“

Hana: „Správně... Mates, ty máš co dělat se školou, jelikož tvoje výsledky jsou katastrofální. Jdeš teprve do třetího ročníku, ale to neznamena, že na to budeš srát.“

Matěj: „Mami, vždyť je ta škola v pohodě...“

Hana: „Jdeš do nového prostředí a bude ti trvat, než se adapтуješ, takže necháš Christophera na pokoji a budeš se maximálně věnovat škole!“

Christopher: „Díky, teto.“

Odpoledne šel Christopher ke své sestře, když ho málem srazila červená fabie, která vjela k nim na pozemek. „Kterej debil ti dal řidičák?!“ zvolal a zarazil se ve chvíli, kdy z auta vystoupila jeho prababička Lýdia.

Černovlasá štíhlá dáma, které bylo osmdesát let, podle rodného listu, ale na první pohled by jí člověk tipnul lehce přes padesát. Prý to mělo co dělat s magií, ale nikdo pořádně nic nevěděl. Někdo říkal, že se jí zastavilo stárnutí po tom, co se narodil Christopher, což ale byla jenom teorie. Jiní měli zase teorii, že od Floriana dostala omlazující lektvar, ten s tímto faktem ovšem nesouhlasil. Ačkoli vypadala mladě, tak se občas chovala jako důchodce.

„Babi? Kde jsi nechala stáří?“ zíral na ní, zatímco zavírala dveře od auta.

„Leklo se mě a zdrhlo,“ usmála se Lýdia, šla ke kapotě, ohnula se a něco hledala pod autem.

„Babi?“ šel za ní. „Ztratila jsi něco, nebo co tam hledáš?“

„Srazila jsem kočku po cestě, tak se koukám, jestli tu není krev,“ prohlédla předek auta a nikde žádná krev nebyla, tak se pomalu narovнала. „Radši mi řekni, co to máš s očima? Kam se poděly ty krásné modré oči?“

„To je složité vysvětlovat,“ mávl rukou, přivítal se s ní a šli si sednout na lavičku před barákem, „teď ale vážně, jak to že stále vypadáš mladě?“

„Kéž by to někdo věděl,“ pokrčila rameny, „myslela jsem si, jestli to není tím, že máme v rodině čarodějněho potomka.“

„Jako že díky mně by se ti zastavilo stárnutí?“ nechápavě se zeptal.

„Třeba je to možný... Když máš dítě s čarodějem...“

„Ty přece nemáš dítě s čarodějem, ne?“ trochu v něm hrklo, jelikož by to byla docela novinka, kdyby se ukázalo, že jedno z jejích dětí je také z poloviny magického původu.

„Já ne, ale Radka ano,“ řekla.

„Tak by se Jí mělo zastavit stárnutí,“ pořád to nechápal.

„Komu?“

„No, Radce přece...“

„Proč by se jí mělo zastavit stárnutí? Vždyť není přece nesmrtelná,“ řekla nechápavě a mávla rukou, „ale není třeba si tím komplikovat život... Řeknu ti, co jsem objevila. Objevila jsem, že mám jistý dar.“

„Ano, to vím. Nestárneš...“

„Ach ne, to je dar od tebe. Myslím ten, co mám já.“

Christopher jen nechápavě kroutil hlavou a snažil se přijít na to, co se právě děje. O tom, že vypadá mladě, nebyl pochyb, ale začínající senilita se jí asi nevyhnula. Vysvětlovalo by to, proč najednou zapomněla, o čem se bavili.

„Mám schopnost vidět budoucnost,“ zašeptala mu.

„He?“

„Z ruky... Čtení z ruky. A občas i vidím, co se stane.“

„Jo tohle,“ vzpomněl si. „To už jsi mi říkala, před jakou dobou.“

„Vážně?“

„Jo!“

Lýdia zakroutila hlavou a vzala jeho levou ruku. *„Tak se schválně podíváme na tvůj osud... Sakra, zapomněla jsem si s sebou vzít brýle na čtení,“* oddálila jeho ruku, co to šlo.

„Babi, já –“

„Ticho!“ okřikla ho. „Musím se soustředit... Ha-ha! Kdybych ten dar objevila za komunistů, tak by se soudruzi posrali a nechali mě popravit, kdyby zjistili, že jejich vláda jednou pro vždy skončí.“

Radši jí neodporoval a sledoval, jak si prohlíží jeho dlaň. Připadalo mu, že si neví rady. *Co tam může asi tak vidět, když si nevzala brýle*, pomyslel si. Ukazováčkem mu jezdila po dlani, až ho to chvilkami lechtalo. Tyto věci, jako věštění z karet a z ruky vídal v televizi a na poutích, ale nikdy na ně nevěřil. Proč by smrtelníci měli nějakou moc...

„Hm,“ kývala hlavou. „Zajímavé.“

„Co?“

„Vidím mokrou zem, taky střepy a spřízněnou duši... Ach ano, bude to tvůj vytoužený protějšek,“ na moment zavřela oči.

„To jako, že někoho potkám u kontejneru na sklo?“ pousmál se. Chtěl jí věřit, ale podle něho to musela být blbost.

„Říkám jen to, co vidím,“ zamračila se. *„Zrovna ty ze všech ostatních bys tomu měl věřit!“*

„Snažím se, babi. Jen-“

„Ach, ano,“ skočila mu do řeči. *„Bude to láska. Velká láska, ale budou tam problémy. Velké problémy...“*

„Bude tam ještě něco velkého?“ zeptal se znuděně.

„Ne tak velkého jako dlouhého.“

Christopher se na ni udiveně podíval. *„Jako to myslíš, dlouhého, jako život?“*

„Cesta bude dlouhá,“ odsekla.

„Tak to jo...“

„Ale ještě je tu něco dlouhého a bohatého.“

„Vážně?“ opět se podíval s údivem.

„Život. Dlouhý a bohatý život. Akorát je tu nějaká překážka... Tvá čára života je tu nějak přetátá, ale zase pokračuje dál. No... třeba je to jen jizva, ale zároveň je tu chvilková vzdálenost ve vztahu.“

„To není žádný problém. Umím se teleportovat, ale jestli to bude obyčejný člověk, tak to bude problém... Takže to bude jako s Laurou?“ povzdychl si znuděně. *„Zase budu tajit, že*

jsem čaroděj. Nakonec se odstěhuje a určitě se semnu rozejde přes zprávu, protože na to nebude mít koule... Počkej! Bude anebo nebude mít koule?"

„Tak dost! S tebou se nedá vůbec spolupracovat!“ našťvaně se zvedla z lavičky a zašla do baráku.

„Už budu zticha—“ chtěl ji zastavit, ale než se stihl zvednout, Lýdia zmizela ve dveřích. Řekl si, že ji radši nebude nahánět po baráku. Sice byla ten tip, že se rychle našťve a zase se rychle zklidní. Nicméně bylo lepší neriskovat a jít k Sáře, jak měl původně v plánu.